

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

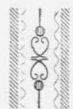
ΤΟΜΟΣ ΕΒΔΟΜΟΣ

(1 Νοεμβρίου 1890 — 31 Ὀκτωβρίου 1891).

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ»
ὉΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ 10

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ»
ὉΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ 10

1891

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΟΥ Ζ' ΤΟΜΟΥ

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτατον μυθιστόρημα Καρόλου Μερουδέλ μετά εικόνων μετάφρασις Κ.	Σελίς	1	ΣΤΑ ΠΟΔΙΑ ΤΟΥ ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΥ, διήγημα Μ. Χατζοπούλου	Σελίς	398
Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ, ιστορικόν μυθιστόρημα Φ. Γκουεράτση, μετάφρασις Π. Πανᾶ	»	2	ΓΡΑΜΜΑΤΑΚΙΑ	σελίς	414, 439, 446.
Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ, μυθιστόρημα Γεωργίου Όνέ, μετάφρασις Ι. Π. Γεωργαντοπούλου	»	5	ΑΧΑΡΑ ΛΟΓΙΑ, ὑπό Μ. Χατζοπούλου.	»	461
ΠΑΛΗΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ, Μ. Χατζοπούλου	»	126	ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ, δραματικώτατον μυθιστόρημα μετά εικόνων	»	469
Α. Β. διήγημα Jules Lermine.	»	174	ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΕΝΟΣ ΔΕΡΒΙΣΗ, ὑπό Ἄλεξάνδρας Παπαδοπούλου	»	479
Η ΒΟΛΗ, διήγημα Α. Σ. Πούσκιν, μετάφρασις Α. Σ. Κωνσταντινίδου	»	214	ΤΟ ΣΗΜΕΙΟΝ Βσοεβολόδ Γαρσίν, μετάφρασις Α. Γ. Κωνσταντινίδου.	»	494
ΠΥΡΕΤΟΣ, διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, μετάφρασις Κλεοπάτρας Νικολαΐδου	»	231	ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ, ὑπό Ange Bénigne μετάφρασις Αικατερίνης Ζάρκου.	»	526
ΑΙ ΤΡΕΙΣ ΦΥΛΑΙ, διήγημα Leon Gozlan	»	239	ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ ΤΟΥ ΠΡΙΑΜΟΥ, ὑπό Ἄλεξάνδρας Παπαδοπούλου.	»	558
ΟΘΕΛΟΣ ΙΑΘΕΙΣ, διήγημα Φ. Σχιφκόν	»	245	Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΔΟΚΙΜΗ, ὑπό τῆς Mme Rattazzi.	»	574
Η ΦΗΓΟΣ, διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ	»	254	Η ΚΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΑΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ, ὑπό Μ. Χατζοπούλου	»	590
ΣΕΛΙΣ ΕΡΩΤΟΣ, ἠθικώτατον καὶ συγκινητικώτατον μυθιστόρημα Αἰμυλίου Ζολᾶ.	»	257	Ο ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΤΗΣ, διήγημα ἐκ τοῦ Ρωσικοῦ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΑΓΔΑΝΟΒΙΤΣ, διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ	»	607
Η ΒΡΑΣΙΛΙΑΝΗ, δραματικώτατον μυθιστόρημα μετά Εικόνων Α. Matthey	»	261	Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ, ὑπό Μ. Χατζοπούλου	»	738
ΙΣΠΑΝΙΑ, Ἐδμόνδου δὲ Ἄμιτσις μετάφ. Π. Βάλδη	»	269	Ο ΜΑΡΚΟΣ, ὑπό Ἄλεξάνδρας Παπαδοπούλου.	»	770
ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΧΑΡΙΝ ΑΝΑΨΥΧΗΣ, Ἀμερικανικόν διήγημα	»	270	ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ, ὑπό Ἄλεξάνδρου Δουμᾶ, μετάφρασις Ἀγγελικῆς Γ. Παναγιωτάτου.	»	802
ΥΓΙΕΙΝΗ, σελίς 272, 288, 303, 320, 336, 352, 368, 384, 400, 432, 448, 464, 480, 495, 511, 528, 544, 560, 592, 724.			Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΒΟΣΚΟΥ, Ρουμειώτικα διηγήματα Μ. Χατζοπούλου.	»	818
ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ, Μήτσου Χατζοπούλου	»	302	ΑΙ ΑΣΤΟΡΓΟΙ ΜΗΤΕΡΕΣ, μυθιστορία Μιλλαμβοᾶ καὶ Ἐτιεβάν μετάφρασις Π. Κ. Σαλαμπάση.	»	821
ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΟΥ ΣΥΡΜΟΥ, μετά εικόνων.	»	304	Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΓΑΛΑΝΟΜΑΤΗ, ὑπό Ἄλεξάνδρας Παπαδοπούλου.	»	851
ΠΩΣ ΕΣΥΝΕΙΘΙΣΑ, διήγημα Γρηγορίου Ξενοπούλου	»	318	ΤΙΣ ΕΙ ! ΑΛΤ ! διήγημα ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ μετάφρ. Β. ΤΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΦΑΝΙΩΝ, διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, μετάφρασις Ν. Γ.	»	882
ΔΙΧΩΣ ΦΡΑΚΟ, ὑπό Petit Citoyen.	»	320	Ο ΚΙΝΕΖΟΣ ΜΟΥ, — Jehan Saudan.	»	930
Η ΔΥΣΑΝΑΓΝΩΣΤΟΣ ΥΠΟΓΡΑΦΗ, διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετάφρασις Δμλ.	»	335			
ΓΙΑΔΙΖ ΧΑΝΟΥΜ, Ἄλεξάνδρας Παπαδοπούλου	»	250			
ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΣ, διήγημα Μ. Χατζοπούλου.	»	366			

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὀδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' αὐ-
τοῦ εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
τονομοματῶν, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρὸλον Μερουβέλ: Οἱ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτα-
τον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις Κ. — Φ. Γκουεράτση: Ἡ
ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετάφρασις Π.
Παῦλ. — Γεωργίου Ὀρέ: Ἡ ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ, μετάφρασις Ι. Π.
Γεωργαντοπούλου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Λήξαντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ
5^{του} ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστο-
ρημάτων», παρακαλοῦνται ὅσοι τῶν
κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι
νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ
κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγ-
καίρως τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν
αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ
πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητὰς, ὧν ἡ
συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη τὴν 30^{ην} πα-
ρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΖΟΥΑΝΝΑ ΤΡΕΛΑΝ

[Συνέχεια]

— Εἶναι θελκτικώτατη, εἶπεν ὁ Μα-
μος.

— Ἡ μαρκησία, εἶπεν ὁ στρατηγός,
πίζει ὅτι ἡ ἀπόφασις θὰ ληφθῆ λίαν
οσοεῶς. Εἶναι κατευχαριστημένη. Σπα-
ρος εὐρίσκει τις μητέρα σπεύδουσιν τόσῳ
ὅλῳ ν' ἀπαλλαγῆ τῆς θυγατρὸς της.

— Ὡ! ἀσχολεῖται τόσῳ ὀλίγον, εἶπεν
Μάξιμος.

— Ἀρέσκειται ἐν τῇ μονῳσει, ὑπέλα-
σε ὁ Σαμβερζό. Ὅταν ἀπέλθῃ ἡ θυγά-
της θὰ μεταβάλῃ τὸν οἶκόν της εἰς
μαστήριον.

— Τίς σὰς δίδει αὐτὰς τὰς πληροφο-
ρι, στρατηγέ μου; ἠρώτησεν ὁ δ'Ε-
έλ. Ἡ παιδαγωγός;

— Εἶναι ἐντιμωτάτη νέα! εἶπεν ὁ
στρατηγός.

— Δὲν λέγω τὸ ἐναντίον.

— Καὶ τόσον δροσερά! προσέθηκε μετὰ
μορφασμοῦ λαιμαργίας.

— Χαριστάτη. Θὰ κλεισθῆ καὶ αὐτὴ
εἰς τὸ μοναστήριον στρατηγέ μου; Ἐ-
πρεπε νὰ τὴν προσλάβητε ὡς παιδαγωγόν.
Θὰ ἐδέχετο μετὰ χαρᾶς.

— Τὸ ἐσκέφθην. Καιρὸς εἶναι νὰ λάβω
φροντίδα διὰ τὸ γῆράς μου.

Οἱ ἱππεῖς εἶδον ἐνώπιον αὐτῶν τοὺς
πύργους τοῦ Λαργουέ.

— Τί ἀνεκαλύψατε ἐκεῖ ὕψηλά, μαρ-
κήσις; ἠρώτησεν ὁ στρατηγός.

— Χθὲς τὸ ἐσπέρας;

— Ναί.

— Ἐξαισίαν ἀποψιν, εἶπεν ὁ δὲ Πρέλ
σκεπτόμενος τὴν κρυσθῆν.

Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἐφ' ἧς ἔβαινον οἱ ἱππεῖς,
συνωστισμὸς ἦν ἀμαξῶν βαινουσῶν κατὰ
γραμμὴν. Μετὰ πολλῆς δυσκολίας κατῶρ-
θωσαν νὰ διέλθωσι.

Τέλος τὴν ἑνδεκάτην ὥραν εἰσήλθον
εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Στρατάρχου, ἐνθα
αὐτὴ ἡ ξενοδόχος εἰσήγαγε τοὺς ξένους
εἰς τὴν δι' αὐτοὺς προωρισμένην αἴθου-
σαν.

Ἡ Μαριάννα καὶ ἡ θυγάτηρ της, ἐπα-
νερχόμεναι ἐκ τῆς λειτουργίας, διήρχοντο
τὴν ὁδὸν τοῦ Ἐλβέν, ἐν μέσῳ ἀπέιρου
πλήθους.

Ἦτο ἡ στιγμή, καθ' ἣν οἱ ἐξάδελφοι
μετέβαινον εἰς τοὺς συγγενεῖς αὐτῶν τῆς
κωμοπόλεως διὰ νὰ προγευματίσωσιν. Ἐ-
πεινῶν δὲ ἀρκετὰ, διότι ἡ πνευματικὴ
τροφή, ἣν ἔδωκεν αὐτοῖς ὁ ἱερεὺς, δὲν ἐ-
πλήρωσε τὸν κενὸν αὐτῶν στόμαχον.

Κατὰ τὴν διάβασιν ἐν τούτοις τῆς
Ἀγνῆς ἐσταμάτων ἐπ' ὀλίγον.

Οἱ νεανίαί τοῦ Μαλενσακ καὶ τοῦ Σαιν
Νόλφ ἠτένιζον αὐτὴν μετὰ θαυμασμοῦ, οἱ
δὲ τοῦ Κρουγουέλ ἢ τοῦ Βίλλιο προσεπά-
θουν νὰ ἐπισύρωσι τὸ βλέμμα της.

Ἡ Ἀγνὴ πρὸς ὅλους ἐμειδία, πλὴν ἤτο
τεθλιμμένη. Ἦν ὀλιγώτερον τοῦ συνήθους
εὐχρους.

Ἐν τούτοις ἦτο πάντοτε ὠραία καὶ
θελκτικὴ.

Ὁ Μισὸ διήλθε πλησίον αὐτῆς καὶ ἐ-
γένετο πορφυροῦς.

— Καλημέρα, κύριε Μισὸ! εἶπεν ἡ
νεῦνις ἐπιχαρίτως χαιρετῶσα αὐτόν.

Ἄλλ' ὁ ἐνωμοτάρχης ἀπέστρεψε τὴν
κεφαλὴν μετὰ περιφρονήσεως συστρέφων
διὰ τῶν δακτύλων τὸν μύστακα.

Ἡ καρδία ἐν τούτοις τοῦ χωροφύλα-
κος ἐσκίρτησεν ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς ἀπίστου.
Ἄλλ' ὁ Λεσγιδοῦ ἔλαβε τὰ μέτρα του.

Τὸ μὲν πνεῦμα πρόθυμον, ἡ δὲ σὰρξ
ἀσθενής.

Ἡ ὠραία Ἀγνὴ εἶχε μαγεύοντας ὁ-
φθαλμούς!

Διὰ τοῦτο ὁ δικαστικὸς κλητὴρ, μὴ
θέλων ν' ἀφήσῃ τὸν εὐφλεκτὸν Μισὸ ἔρ-
μαιον τῶν ἀποτόμων τούτων ἐντυπώσεων,
ἔσυρεν αὐτόν ἀπὸ τῆς χειρίδος, καθ' ἣν
στιγμὴν οὗτος, ἀναποφάσιτος, κυμαινό-
μενος μετὰ τῶν φιλεδικῶν πόθων του
καὶ τῆς ἀναμνήσεως τῶν ὠραίων ἐσπερί-
δων τοῦ Πενοῦ πλησίον τῆς δροσερᾶς ἐκεί-
νης νεάνιδος, ἐστρέφετο πρὸς τὴν Ἀγνὴν.

Ὁ Λεσγιδοῦ ἔφερεν αὐτόν ἀπωτέρω.

Ἡ Ροζίνα, φοροῦσα τὴν ὠραιότεραν
αὐτῆς ἐσθήτα, προηγεῖτο τοῦ φίλου της.

Ὁ Ἰβ ἔφθασε μετ' ὀλίγον χαρτεῖς, τὴν
βακτηρίαν κρατῶν ἐν τῇ χειρὶ, εἰς τὸ ξε-
νοδοχεῖον τοῦ Στρατάρχου. Ἀνήγγειλε
τῇ μητρὶ αὐτοῦ, ὅτι ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ
Κορεντινὸς θὰ ἤρχοντο βραδύτερον.

Δὲν ἔπρεπε νὰ τοὺς ἀναμείνωσι διὰ νὰ
προγευματίσωσι.

Συνήντησαν φίλους καὶ ἐβράδυναν μετ'
αὐτῶν ἐν τῷ καπηλείῳ.

Πανταχόθεν ἐζήτουν παρ' αὐτῶν συμ-
βούλας διὰ τὴν σκοποβολὴν, τὴν πάλην
καὶ τὸν βάτραχον. Δὲν ἠδύναντο δὲ ν' ἀ-
ποφύγωσιν.

Ἡ κυρὰ Ζακκοῦ εἶχε διαφυλάξει εἰς τοὺς
φίλους της τοῦ Πενοῦ τὴν καλλιτέραν
θέσιν.

Οὐδὲ στρατηγούς, οὐδὲ μαρκησίους,
οὐδὲ τὰς ἐρχὰς προετίμα αὐτῶν.

Οἱ Κερανδάλ ὑπερεῖχον πάντων.

Ἡ Νιότ ἐπροθυμοποιεῖτο δι' αὐτούς, ὡς διὰ τὸν ἐπίσκοπον τῶν Βάν, ἂν ἡ Πανιερότης του ἤθελεν ἀποφασίσει νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ προσκύνημα τοῦ Ἑλθέν.

Ἄλλ' ἡ Ἀγνή ἦν σκυθρωπή.

Εἶχεν ἔλθει εἰς τὴν ἑορτὴν παρὰ τὴν θέλησίν της. Θὰ ἐπροτίμα νὰ κλεισθῇ εἰς τὸ δωμάτιόν της μελαγχολικὴ καὶ ρεμβώδης.

Ὁ Ἰακώβος ἐνεθάρρυνεν αὐτὴν μετὰ πολλῆς γλυκύτητος.

— Μὴ φοβῆσαι! ἐπανελάμβανεν αὐτῇ. Ἄν κάνεις τολμήσῃ νὰ μὴ σὲ σεβασθῇ, ἐγὼ ἔχω νὰ κάμω μὲ αὐτόν.

Εἰς τὸ βάθος τῆς ἐσκληρυσμένης ἐκείνης ψυχῆς ὑπῆρχε τρυφερότης διὰ τοὺς συγγενεῖς. Θὰ κατεκόπτετο εἰς τεμάχια μᾶλλον, ἢ ν' ἀφήσῃ νὰ θίξωσι μίαν τρίχα τῶν ἀδελφῶν τοῦ ἢ τῶν δύο γυναικῶν τοῦ οἴκου των.

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος δὲν ἦτο οὐδὲ κοινὸς ληστής οὐδὲ δν χθαμαλῶν καὶ ἀγρίων αἰσθημάτων. Ἦτο ἀρχαῖος στρατιώτης τῶν παρελθόντων χρόνων, πολεμῶν κατὰ τοῦ ἐχθροῦ μετὰ νεωτέρων ὄπλων, ἀλλ' ὡς οἱ Κερανδάλ ἔπραττον πρὸ πεντακοσίων ἐτῶν.

Δι' αὐτόν ὁ ἐχθρὸς ἦν οἱ Φοντερόζ. Οἱ νοσφισταὶ Φοντερόζ! Ἐπολέμα αὐτοὺς ἀμειλίκτως μέχρις ἐξαφανίσεως τοῦ μὲν ἢ τοῦ δὲ τῶν διαμαχομένων μερῶν.

Πρὸς τούτοις καὶ ἄλλο αἶσθημα ἐνεφώλευεν εἰς τὴν ἀγρίαν ἐκείνην ψυχὴν.

Ὁ Ἰακώβος κατελήφθη βαθμηδὸν διὰ τὴν Καικιλίαν ὑπὸ ἀγρίου καὶ ἀπέλπιδος πάθους. Ἐκρύπτετο διὰ νὰ βλέπῃ αὐτὴν διερχομένην, μένων ἐπὶ ὄρας ὀλοκλήρους ἀκίνητος ὡς κυνηγὸς ἐν ἐνέδρῳ.

Δὲν ἐδελέαζεν αὐτὸν ἡ περιουσία τοῦ Φοντερόζ. Ἄλλ' ἡ σκέψις ὅτι ἡ νεανίς ἐκείνη ἢ λευκή, ἢ ἀερώδης ὡς βρεττανὴ νηρῆς, ἢ εὐκαμπτος, μὲ τὴν χρυσαύρουσαν κόμην. Θὰ ἦτο μίαν ἡμέραν, μίαν ὥραν, ἔν λεπτὸν εἰς τὰς χεῖρας ἄλλου, ἦτο δι' αὐτὸν φοβερὰ ὀπτασία.

Ἦτο ζηλότυπος καὶ δι' αὐτὸν ἔτι τὸν ἀχώριστον Κορεντίνον.

Ἄν ἐν τούτοις ἡ Καικιλία ἐδίδοτο τῷ Κορεντίνῳ, παρὰ τὴν ἀπειλὴν τοῦ Ἰακώβου, εἰπόντος παρὰ τὴν ἐστίαν τοῦ Πενοῆ: «Ἄν ἀγαποῦσαι τὴν ἰδίαν γυναῖκα μὲ ἐμέ, θὰ ἐφόνευσαι αὐτὴν!» δὲν θὰ εἶχεν ἴσως τὸ θάρρος νὰ ἐκτελέσῃ τὸν σκοπὸν του. Ἡ ἀδελφικὴ ἀγάπη θὰ ἐμπόδιζεν αὐτόν. Θὰ ἠτύοκτόνει.

Εἰς τοιαύτην πάλιν διετέλει πρὸ τινων ἐβδομαδῶν τὰς νύκτας, ὅποτε ἡ κόπωση ἢ ἡ μέθη δὲν ἐβύβιζον αὐτόν εἰς ληθαργικὸν ὕπνον.

Ἐκείνη ἢ ἐγὼ;

Ἀφ' ἧς στιγμῆς ἠράσθη τῆς Καικιλίας οὐδ' ἠτένισεν ἄλλην γυναῖκα.

Ἄλλ' ὁ Ἰακώβος ἦν πρὸ πάντων σιωπηλός, ἀκατάληπτος, καὶ αὐτὸς δ' ὁ Κορεντίνος, καίτοι εὐφυής, οὐδαμῶς ὑπέπευσε τὸ κρύβιον καὶ ἀγριὸν πάθος τοῦ ἀδελφοῦ του.

Μόνη ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ εἶχε μαντεύσει αὐτό.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Ἰακώβου, φλέγοντες ὡς ἀνημμένοι ἀνθρακες, ἐνεποίουν αὐτῇ τρόμον.

Ἡ Μαριάννα ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τῆς Νικόλ ἦν ἤρεμος. Μόνον τὸ ἀπλανὲς τοῦ βλέμματός αὐτῆς προέβιδε τὴν διατάραξιν τοῦ νοός της· ἀλλὰ τὰ τέκνα της ἐθισθέντα εἰς τὴν σιγὴν ἐκείνην δὲν ἐξεπλήσσοντο διὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῆς μητρὸς των.

Μόλις εἶχον παρακαθῆσαι εἰς τὴν τράπεζαν, ὁ δὲ Κλαύδιος προσεπάθει νὰ καταστήσῃ εὐχαρί τὴν συναναστροφὴν, ὁ χωροφύλαξ καὶ ὁ Λεσγιδου ἐκαθέσθησαν εἰς τινων ἀπ' αὐτῶν βημάτων ἀπόστασιν.

Ὁ Μισὸ μόλις ἠδυνήθη ἀποτόμως νὰ εἴπῃ:

— Καλησπέρα σας!

Ἡ Ἀγνή, τρέμουσα, τῷ ἔτεινεν ὡς συνήθως, τὸ μέτωπον.

Δι' αὐτὴν ὁ χωροφύλαξ ἦτο φίλος, οὐδὲν πλέον, ἢ δὲ σκηνὴ τῆς προτεραίας, ἢ δὲν ὑπέθετεν ὅτι ὁ Μισὸ παρέστη μάρτυς, οὐδαμῶς ἐτάρασε τὴν συνείδησιν αὐτῆς ἔναντι τοῦ ἐνωμοτάρχου, πρὸς δὲν εἶχε ποσᾶς συνδεθῆ.

Ὁ χωροφύλαξ δὲν ἠδυνήθη νὰ μὴ ἀσπασθῇ αὐτὴν, ἐνδομύχως ὅμως εἰς ἄκρον ὠργίζετο διὰ τὴν αὐθάδειαν τῆς Ἀγνῆς.

— Τί ἀναίδεια! ἔλεγε καθ' ἑαυτόν.

Ὁ Λεσγιδου ἦν χαρίεις πρὸς τὰς κυρίας.

Ἀγνῆς ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἠνοίχθη, καὶ οἱ τρεῖς ξένοι τοῦ Σαιν-Ζιλδὰς εἰσῆλθον προηγουμένης τῆς Νιότ δεικνυούσης τὴν δι' αὐτοὺς παρασκευασθεῖσαν τράπεζαν.

Ἰδοῦσα τὸν δ' Ἐστρέλ ἡ Ἀγνή, ἐγένετο κάτωχρος καὶ ἐταράχθη.

Εὐτυχῶς ἐκ τοῦ ἔξω θοροῦβου καὶ τοῦ κρότου, δὲν ἐπροξένησεν ἡ εἰσοδος τὸσφ σπουδαίων προσώπων, δὲν παρετηρήθη ἢ παραχῆ της.

Μόνος ὁ Μισὸ ἀντελήφθη αὐτῆς.

Ὁ λοχαγὸς ἐχαίρεισε τὸν Μισὸ διὰ κινήματος τῆς κεφαλῆς, ὅπερ ἐσήμαινεν:

— Βλέπετε! εἴμεθα εἰς τὴν συνέντευξιν! Στρατιωτικῶς!

Ὁ στρατηγὸς ἀπώθησε διὰ τοῦ ἀγκῶνος τὸν λοχαγόν, δεικνύων αὐτῷ τὴν ὠραιάν κόρην τοῦ Πενοῆ.

— Ἴδου λοιπόν, νέε κατακτητὰ, εἶπεν αὐτῷ εἰς τὸ οὖς, διατὶ ἤθελες νὰ μὰς φέρης ἐδῶ! Σὲ συγχαίρω. Εἶναι ἐξαισία!

— Στρατηγέ μου, θὰ ἰδῆτε, ὅτι τὸ μέρος εἶναι θελκτικόν. Θὰ σὰς ὑπηρετήσωσιν ὡς εἰς τοῦ Βοαζέν.

Καὶ δεικνύων αὐτῷ τὸν Μισὸ, εἰς δὲν ἠθελε νὰ πληρώσῃ δι' ἐνός καλοῦ λόγου τὴν ὑπηρεσίαν, ἦν ἐκεῖνος παρέσχεν αὐτῷ:

— Σὰς παρουσιαζῶ μίαν τῶν στρατιωτικῶν ἀρχῶν τῆς νήσου, ἕνα γενναῖον ἐνωμοτάρχην ἀξίον προαγωγῆς. Ἄν ἐπιθυμῆτε νὰ τὸν συστήσητε εἰς τὸν φίλον σας δὲ Ρέν, θὰ μὰς εὐχαριστήσητε ἀμφοτέρους.

— Ὁρατὸς στρατιώτης, εἶπεν ὁ Σαμπερζὸ τῷ λοχαγῷ.

Καὶ ἀποτεινόμενος τῷ Μισὸ:

— Τὸν γνωρίζεις λοιπόν τὸν λοχαγόν;

Ὁ Μισὸ ἀπήντησε:

— Ναί, στρατηγέ μου.

— Καὶ πῶς;

— Ἐθηρεύσαμεν ὁμοῦ. Ἐλαβα αὐτὴν τὴν τιμὴν.

— Καὶ ποῦ;

Ὁ Μισὸ ἠτένισε τὴν Ἀγνήν.

— Εἰς τὰ πέριξ, στρατηγέ μου· εἰς τὸ Πενοῆ.

Ἡ νεανίς ἐσκέφθη μετὰ φρίκης.

— Γνωρίζουν τὰ πάντα!

Ὁ Λεσγιδου ἐφαίνετο μὴ προσέχων εἰς τὰ περὶ αὐτὸν συμβαίνοντα, ἀλλ' ὁ ἐταστικός ὀφθαλμὸς του τὰ πάντα μετὰ προσοχῆς παρετήρει.

Ὁ μαρκήσιος δὲ Πρέλ προσεπάθει νὰ ἐννοήσῃ τὸ μυστικὸν τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων καὶ δὲν το κατόρθου.

Ἀναμφισβητήτως ὑπῆρχε μεταξὺ αὐτῶν συνεννόησις.

Ὁ Μισὸ καὶ ὁ δ' Ἐστρέλ εἶχον τὸ ὕφος συνομωτῶν.

Ὁ Λεσγιδου ἐφαίνετο ἀνήσυχος.

[Ἐπεταὶ συνέχεια].

*Κ.

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

ΙΖ.

Διότι, οὔτε νύξ, οὔτε ἡμέρα παρήλθεν, καθ' ἣν ἐν μέσῳ τῶν κλαυθουρισμῶν τῶν γεννωμένων νὰ μὴν ἠκούσθη καὶ ὁ θρήνος τοῦ θανάτου.

(ΔΟΥΚΡΗΤΙΟΣ).

— Εἶσθε σεῖς, κύρ Γίνε;... Ἡ καρδιά μου μοῦ τὸ ἔλεγεν... ἀνέκραζεν ὁ πρῶτος ἐλθὼν ἱππότης, ἀναβιάσας καὶ αὐτὸς τὴν προσωπίδα του... Ὁ Γίνος ἔδραμεν ἀμέσως πρὸς αὐτὸν ἀνοικταῖς ταῖς ἀγκάλαις, κρᾶζων:

— Ὑμεῖς ἐδῶ, πρίγκηψ Ρογῆρε;

Καὶ οἱ δύο ἄνδρες περιεπτύξαντο κατασπαζόμενοι θερμῶς ἀλλήλους.

— Ἀλλὰ πῶς συνέβη, ἱππότη... ἐξηκολούθησε λέγων ὁ Γίνος... ἀπὸ φίλων τῶν Γάλλων, νὰ γίνητε ἐχθρὸς των κατὸσον ταχέως;

— Πρέπει νὰ εἰξεύρετε, κύρ Γίνε, ὅτε ἔφερον τὰς ἐκ Νεαπόλεως ἐπιστολὰς εἰς τὴν κόμησσαν Βεατρίκην, παρὰ τὰς χθὰς τοῦ Ὀλλίου, ὁ Μομφόρτ πλήρης ὀργῆς εἶπε:

— Ὑψιστε Θεέ, θὰ κατακτίσωμεν τὴν Ἰταλίαν, χωρὶς νὰ ξιφουλκήσωμεν. Τώρα ἔμαθεν ὅτι οὐαὶ αὐτῷ ἂν οἱ Ἰταῖοι ἐξιφοῦ κουν...

— Τι ἀλαζονία! καὶ δὲν ἐνίκησαν ἀκώμη... Φαντασθῆτε πόσον θὰ ἦναι ὑπερήφανοι ὅταν δεσπόσουν τῆς Νεαπόλεως... Ὡ! ἂν οἱ συμπατριῶταί μας!... ἀλλ' ἔλθετε, ἰππότα... διότι πρέπει νὰ ἦσθε κοπιασμένοι... Ἐγὼ οὐδέποτε ἐροθήθην ὅσον σήμερον, ὅτι θὰ ἔλυονα ὑπὸ τὰ ὄπλα. Μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ, ἐπράξαμεν ἀρετὰ διὰ σήμερον.

Οὕτω δὲ συνομιλοῦντες, ἔφθασαν εἰς τινὰ οἰκίσκον, κείμενον εἰς τὰ ἐνδότερα τοῦ δάσους, καὶ ἐκεῖ ὁ Γίνος ἐφιλοξένησε τὸ δεύτερον τὸν Ρογήρον.

Ἡ ἀνάπαυσις καὶ αἱ περιποιήσεις εἶχον ἐπουλώσει ὅπως δῆποτε τὰ τραύματα τοῦ Ρογήρου, ὅτε οὗτος, ἡμέραν τινα, ἀπόντος τοῦ Γίνου, ἤρξατο νὰ περιτρέχη μόνος τὸ δάσος. Ἐχων δὲ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ κεκλιμένην τὴν κεφαλὴν, ἐβόδιζεν, ὅτε μὲν βραδέως, ὅτε δὲ ταχέως, ἀνευ σκοποῦ. Ἡ ἀνάμνησις τοῦ παρελθόντος ἐπλήρου τὴν ψυχὴν του, τὸ πρῶτον μὲν μελαγχολίας, εἶτα δὲ ἀλγεινοῦ ἐρεθισμοῦ, καὶ ἐπὶ τέλους λύσεως. Τότε ἔτρεχεν, ἐβόδιζε τὰς χεῖρας εἰς τὴν κόμην του, εἶχε καταβεβλημένον τὸ πρόσωπον καὶ περιέστρεφε τῆδε καεῖσε ἀγρίως τοὺς ὀφθαλμούς, ὠρούετο δὲ καὶ ἐβλασφήμει ὡς ἄνθρωπος βρασνιζόμενος ὑπὸ τοῦ δαίμονος.

Ἐπὶ τέλους, ἐστηρίχθη καθίδρως ἐπὶ τοῦ στελέχους δένδρου τινός, καὶ ἀσθμαίνων ἐκ τῆς ἀγωνίας, ἣν εἶχεν ὑποστῆ, ἔλεγε γεγυῖα τῆ φωνῆ:

— Τίς ἀρνεῖται τὴν εἰμαρμένην; Ἄς ἔλθῃ ἐδῶ ὅστις τὴν ἀρνεῖται νὰ ἰδῆ τὴν θηριώδη ἀπόφασιν, ἣ ὁποία μὲ κατεδίκασεν εἰς τὴν ἀτιμίαν, καὶ ἂν ἡ καρδιά του ἀντέχει, ἄς ἰσχυρισθῆ ὅτι δὲν ὑπάρχει εἰμαρμένη. Ὅ,τι καὶ ἂν πράξω εἶναι ἐγκλημα... Ἐγκλημα ἂν μείνω ἀδρανής... Ἐγκλημα καὶ ἂν ἐνεργήσω... Τὸ αἷμα τοῦ πατρός μου κραυγάζει ἀπὸ τοῦ τάφου... Ἄν κλείσω τὴν καρδίαν καὶ τὰ ὄρα... θὰ ἴσταται ἐκεῖνος μαρτυρῶν κατ' ἐμοῦ, παρὰ τὸν θρόνον τοῦ Ὑψίστου... Ἄς τὸν ἐδικήσω... ἀλλὰ πῶς; ... Προσκάλεσον τὸν βασιλέα Μαμφρέδην εἰς μονομαχίαν... Ἄφρον!... καὶ αὐτοὶ ἐκεῖνοι ἔτι οἱ αἰσθανόμενοι ἐνδομύχως τὸ δίκαιόν σου, θὰ σὲ ἀποκαλέσωσι παράφρονα... θὰ φονεθῆς ἀνωφελῶς... θὰ καταλίπῃς εἰς τοὺς ἀπογόνους σου τὴν ἐκδίκησιν καὶ νέου ἐγκλήματος... Προσκάλεσον τὸν ξένον... Ἡ ψυχὴ τοῦ πατρός σου θὰ ἐκδικηθῆ... Ἡ ψυχὴ τοῦ πατρός σου θὰ καταπισθῆ... Δολοφονησον αὐτόν... Ἄ! τοῦτο θὰ ἦτο τὸ καλλίτερον... ἀλλ' ἀγνοεῖται διὰ τὸ ἂν ἄνθρωποι ἀπεκάλεσαν τὴν δολοφονίαν ἀτιμίαν... Φεῦ!... βλέπω τὴν καταφρόνησιν τῶν ἀνθρώπων ὑπὸ μορφήν τερατώδη παρασκευαζομένην νὰ κατασπαράξῃ τὴν φήμην μου. Ὁ νοῦς μου βλέπει παρατεταγμένα ἐνώπιον αὐτοῦ τὰ ἐγκλήματα τοῦ παρόντος, τὰ λάθη τοῦ μέλλοντος· ἀλλ' ἐν μέσῳ τοῦ πλήθους τούτου τὰ ἰδικά μου διακρίνονται δι' ἰδίου χρώματος. Τὸ ὄνομά μου, ὡσεὶ ἦτο μεταλλίνη πλάξ ἀνηρητημένη ἐπὶ τῆς μνήμης τῶν ἐπερχο-

μένων γενεῶν, καθίσταται στιλπνότερον καὶ ἐφελκύνει ἔτι μᾶλλον τὴν προσοχὴν τῶν αἰώνων, ὅσον περισσότερον προσπαθῶ νὰ τὸ ἐξαφανίσω.

Ἐπάρχει ὑπέρτατόν τι ἄλλος... ἀλλὰ τὸ ὕστατον... ὁ θάνατος... Ἄν ἡ ζωὴ ἦναι δῶρον, παραιτοῦμαι αὐτήν... Καὶ θὰ εἶχον πράξῃ τοῦτο, ἂν ὁ νοῦς μου ἠδύνατο ἀ γνωρίσῃ τὴν ζωὴν, καὶ ἂν εἶχεν ἐρωτηθῆ... Ἄν ἦναι τιμωρία... διατί μὲ τιμωροῦσι.

Ἐ διατί θὰ τιμωρηθῶ διπλασίως, διότι δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω τὴν τιμωρίαν;.. Αὕτη δὲν εἶναι δικαιοσύνη... Δικαιοσύνη! Καὶ τολμᾶς νὰ προφέρῃς τὸ ὄνομα τοῦτο ἐνώπιον τοῦ ἰσχυροῦ;...

Ἄν ὁ οὐρανὸς ἐδώρησεν εἰς τοῦτον φιλόανθρωπα σπλάγγχνα, θὰ σὲ καθυποβάλλῃ τοῦλάχιστον ὑπὸ ἰατρικὴν ἐξέτασιν, ἵνα ἰδῆ ἂν ἔχῃς σῶμας τὰς φρένας...

Τὴν ζωὴν μου ὑπερήπισα κατὰ τῆς πείνης, κατὰ τῆς δίψης, κατὰ τοῦ ψύχους, κατὰ πάσης στερήσεως, κατὰ παντός ὅ,τι σῶμα ἀνθρώπινον δύναται νὰ ὑποφέρῃ... ἀλλὰ κατὰ τῆς αἰσχύνης, ὄχι... Ἡγνῶσον... ἢ δὲν ἠδυνήθην... Ἄν ἡ ἐγκατάλειψις αὐτῆς ἦτο ἐγκλημα, ἢ διατήρησις ἦτο αἰσχος... Εὐρεθεὶς μεταξὺ τοῦ αἰσχους καὶ τοῦ ἐγκλήματος, ἐξέλεξα τὸ τελευταῖον... ἂν ὠφείλον νὰ ἐκλέξω τὸ πρῶτον, διατί δὲν μοι ὑπεδείχθη τοῦτο;

Ἐ διατί μᾶς ἐνεπνεύσθη τόσον μέγας ὁ φόβος τοῦ αἰσχους;

Ἐ διατί ἐδόθη εἰς τοὺς ὁμοίους μου ἡ μανία τῆς καταδιώξεως τοῦ ἐξουθενηθέντος;

Ἐ διατί θὰ ἦτο ἀμαρτία;

Ἐ σῶμά τι, οἶον δῆποτε καὶ ἂν ἔχῃ σχῆμα, εἴτε τετράγωνον, εἴτε στρογγύλον, δὲν χρησιμεύει ἐπίσης εἰς τὰς λειτουργίας τῆς φύσεως; Ἐκ τῶν ὄντων οὐδὲν ἀπόλλυται. Ἡ ὕλη ἐπανέρχεται εἰς τὴν ὕλην... Τὸ δὲ πνεῦμα;... Δὲν ἀρκεῖ ὁ ἀγὼν, ὃν καταβάλλῃ τις ὅπως ὑπερασπίσῃ τὴν ἐν τῷ αἵματι ἡμῶν ἐνσταλαχθεῖσαν λύσσαν τῆς ζωῆς; Δὲν ἀρκεῖ ἡ βία τοῦ αἵματος τῆς ἀφάτου ἀγωνίας, τὴν ὁποίαν ὑφίσταται τις διατάρασσων τὴν τάξιν τῆς παρουσίας ὑπάρξεώς μας; Ἄν ἐπιτρέπεται νὰ φονεύσωμεν ἕτερον ἄνθρωπον προξενούντα ἡμῖν λύπας, διατί δὲν δύναμεθα νὰ φονεύσωμεν ἡμᾶς αὐτούς, ὅπως ἀποφύγωμεν τὰς λύπας ταύτας;

Ἐ τί ἔχει ἡ ζωὴ αὕτη, ὅπως ἦναι ἀξία διατηρήσεως; Ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ἐν τῶν δύο πρέπει νὰ ἦναι τις: μακροβίος ἢ θύμα. Κακοῦργος δὲν δύναμαι νὰ ἦμαι, ἢ ψυχὴ μου εἶναι πολὺ μικρὰ ὅπως περιφρόνησῃ τὴν φήμην καὶ τοὺς ἀπονέμοντας αὐτήν. — Θύμα ἐπίσης, διότι εἶναι πολὺ μεγάλη, ὅπως ὑποφέρῃ ὅ,τι ὑποφέρει ὁ νωθρός. Ἄχρι τῆς στιγμῆς ταύτης, ἕκαστον λεπτόν ὑπῆρξε δι' ἐμὲ στεναγμός· ἐκάστη ἡμέρα, ἄλλος... ἀπὸ τοῦδε ἕκαστον ἔτος θὰ ἦναι ἐγκλημα.

Καὶ στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ δένδρου, διὰ τοῦ πνεύματος, ὅπερ εἶχεν ἐτοιμότητα, θὰ ἐσκέπετο πάνθ' ὅσα ὑπὲρ τῆς αὐτοχειρίας ἔγραψαν βραδύτερον ὁ ἀββᾶς τοῦ

Ἁγίου Κιράνου, ὁ Ρόβκ, ὁ Ρουσσώ, ὁ Γκαίτης, ὁ Οὐγος Φώσκολος καὶ ἄλλοι ἀναριθμητοί, ἴσως ἴσως δὲ θὰ κατέληγε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν αὐτοκτονίαν, — ἐπιχειρήματα, ὅπερ οὐδεμίαν ἐναντιολογίαν ἐπιτρέπει — ἂν μὴ ἡχηρά τις φωνὴ δὲν προσέβαλε τὰς ἀκοάς του λέγουσα:

— Ἐνθυμοῦ τὸν πατέρα σου!

Ὁ Ρογήρος ἀνεσκίρτησεν, εἶδε περὶ αὐτὸν ἔντρομος, ἠρεύνησε πάντα τὰ πλησιόχωρα μέρη, ἀλλ' οὐδὲν ἔχνος ἀνεῦρεν ἀνθρώπινου πλάσματος. Τότε δ' ἐκινδύνευσεν πράγματι νὰ παραφρονήσῃ... καὶ ἂν οἱ προηγούμενοι λόγοι του ἦσαν ἐν μέρει ἀσύνετοι, ἐν μέρει ἀσεβεῖς, ὡς ὑπηγόρευεν αὐτοὺς ἀγρίον πάθος, ἕκαστος ἄς φαντασθῆ ὅποιοι ἦσαν μετὰ τὸ τελευταῖον τοῦτο συμβάν.

— Ποῖος ἀρνεῖται τὴν εἰμαρμένην; Ἰδοὺ ἐγὼ βεβουθισμένος ἐν τῇ παραφροσύνῃ ἀνέλπιδος ἔρωτος, περιβαλλόμενος ὑπὸ τῶν βρόχων τοῦ ἐγκλήματος, καὶ μὴ δυνάμενος ν' ἀπαλλαγθῶ. Στενάζω ὑπὸ τὸ βάρος ἀλύσεως, ἣ ὁποία δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ θραυσθῆ. Οἱ σφυγμοὶ μου στάζουσιν αἷμα, καὶ ἀντιπαλαίω ματαίως... Ἡσύχασον, περιμένει νὰ συντελεσθῶσιν ὅσα περὶ σοῦ ἐθέσπισεν ἡ εἰμαρμένη, καὶ ἡ καρδιά σου ἄς κατασπαράσσεται ὑπὸ τῆς λύσεως... Ἰδοὺ ἡ ἄβυσσος τοῦ θρήνου, τῶν ἐλέγχων τῆς συνειδήσεως, τῆς ὀργῆς. Ὁ ἥραξον καὶ αὐτὸν τὸν κοπτερόν σίδηρον, ὅπως μὴ κατακρημνισθῶ ἐν αὐτῇ· ἀλλ' ἡ ἰσχὺς της μὲ προσελκύει... Πόθεν ὅμως γεννᾶται ἡ κατάρατος αὕτη ἰσχὺς; ἀπὸ τοῦ ἄδου, ἢ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ; Ἄγνῶ καὶ δὲν θέλω νὰ τὸ μάθω. Ἡ ἰσχὺς ὑπάρχει καὶ ἐγὼ εἶμαι καταδικασμένος νὰ κρημνισθῶ εἰς τὴν ἄβυσσον. Ἄ! ἂν ἠδυνάμην νὰ ζητήσω λόγον!... ἂν ἠδυνάμην νὰ κινήθω κατὰ τῶν στοιχείων!...

Καὶ ὅλως παράφρων, ὁ νεαρὸς ἰππότης εἶπε λόγους, οὗς ὁ Θεὸς ἐν τῇ ὑπερτάτῃ αὐτοῦ ἀγαθότητι συνεχώρησε βεβαίως εἰς τὴν ἀλγοῦσαν ἐκείνην ψυχὴν, ἀλλ' οὔτινες ἦσαν αἱ μέγιστα τῶν βλασφημιῶν, ἄς ἤκουσέ ποτε ἀπὸ ἀνθρώπινου στόματος... Ἐβλασφήμησε τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεώς του, τὸ βάπτισμά του, τὴν ζωὴν του, τὰ ἄγια μυστήρια, τὸ γάλα τῆς μητρὸς του, τὸ σπέρμα τοῦ πατρός του.

Ἐτρεχε μαινόμενος ἐν τῷ δάσει, ὡς ἄνθρωπος ἐναετός ὑπὸ λυκανθρώπων, καὶ ἐνίοτε ἐπιθόριζε τρίζων τοὺς ὀδόντας: τύραννε! βασανιστὴ τῶν ψυχῶν!... Ἄμποτε ν' ἀπέθνησκεν ἡ φύσις! καὶ ἄλλα πολλὰ, ἀ κρίνομεν καλὸν ν' ἀποσιωπήσωμεν. Τετυφλωμένος τὸν τε νοῦν καὶ τὰ ὄμματα, ἔτρεχεν ἀκράτητος, ὅτε ἤκουσεν ἀφῆνης κραυγὴν λέγουσαν:

— Στήθι, ἄνθρωπε, ἂν δὲν ἐπιθυμῆς νὰ καταβῆς πρὸ τῆς ὄρας εἰς τὸν τάφον.

Ὁ Ρογήρος, ἀναγκασθεὶς τότε νὰ συγκρατήσῃ τὸν νοῦν του, εἶδεν ὅτι ἀφίστατο μόλις σπιθαμὴν ἀπὸ τινος λάκκου... ἐνῶ κατ' εὐθείαν γραμμὴν ἐφαίνοντο καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἀνοικτοί, ὡσεὶ ἦσαν ἐκεῖ ἔτοιμοι ὅπως καταβροχθίσωσι τὴν καταδικασμένην εἰς θάνατον γενεάν.

Τους λόγους εκείνους είχεν εἰπῆ γέρον ἱερεὺς, ὅστις ἐφαίνετο ἄφρωνος, τόσῃν προσοχῇ κατέβαλλε σκάπτων τὸ κελλεῖον τοῦ πτώματός του.

Δὲν ἄγνοῶ ὅτι ἡ τέχνη τοῦ Λαβατέρου δὲν δύναται νὰ γνωρίσῃ ἀσφαλῶς ἀπὸ τοῦ ἐξωτερικοῦ σχηματισμοῦ τοῦ προσώπου τὰ διανοήματα τῆς ψυχῆς.

Καὶ ὅμως εἴμεθα οὕτω πλασμένοι, ὥστε βλέπομεν καλῶς τὸ ἄγγεῖον πρὶν ἢ πῶμεν τὸ ἐντὸς αὐτοῦ ὑγρὸν. Ἄς παρατηρῶμεν λοιπὸν ὅσον τὸ δυνατὸν καλλίτερον τὰς ἀνθρωπίνας μορφάς, διότι διδάσκουσιν ἡμῖν, ἂν οὐχὶ ἐπιστήμην, τούλαχιστον ν' ἀμφιβάλωμεν, — καὶ ἡ ἀμφιβολία ἀποτελεῖ πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐπιτετραμμένον εἰς τὴν κόνιν νὰ μάθῃ.

Ὁ ἱερεὺς ἐκεῖνος ἦτο ὑπερενενηκοντούτης. Τὸ σῶμα αὐτοῦ ἐφαίνετο, ὅτι ὑπῆρξέ ποτε μεγαλοπρεπές καὶ εὐθυτενές, ὡς αἱ περιστοιχίζουσαι τὴν ἁγίαν αὐτοῦ μονὴν πεῦκαι· ἀλλὰ τότε, ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας, ἔκυπτε πρὸς τὴν γῆν, ἦν ἰδίαις χερσὶ διήνοιγεν, ὅπως ἀναπαυθῆ ἐν αὐτῇ κατὰ τὴν προσεγγίζουσαν τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἡμέραν. Αἱ κινήσεις τῶν χειλέων του, τὸ μειδιάματά του, ἡ στάσις τῆς χειρός του, ἦσαν πλήρεις εὐγενείας.

Ἡ φωνὴ του ἦτο ἡχηρὰ καὶ ἐπιβλητικὴ· ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς του ἠκτινοβόλει φλόξ, ἥτις ἐφαίνετο ὅτι ἔμελλε νὰ ἦναι αἰώνια, ἀφοῦ οὔτε τὰ ἔτη, οὔτε αἱ ἀγρυπνίαι, οὔτε τὰ δάκρυα, κατάρθωσαν, οὐχὶ νὰ τὴν σβέσωσιν, ἀλλὰ νὰ τὴν ἐλαττώσωσιν.

Ὁ Μιχαὴλ Ἄγγελος, ὅπως ζωγραφῆσῃ τὸν αἰώνιον Πατέρα, θὰ ἀντέγραφεν ἀπ' αὐτοῦ τὸ φοβερόν. Ὁ Ραφαῆλος, ὅπως ἀπεικονίσῃ τὸν Σωτῆρα, θὰ ἀπεμιμείτο αὐτοῦ τὸ εὐγενές.

Ὁ Ρογήρος, αἰσθανθεὶς ἀνακούφισίν τινα, ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς ὠραίας ἐκείνης μορφῆς, εἶπεν αὐτῷ αἰδημόνως :

— Πάτερ, ἂν ἡ ἐρώτησίς μου δὲν σὰς ἐνοχλῆ, εἰπέτε μοι, παρακαλῶ, διατί αἱ χεῖρες ὑμῶν ἀσχολοῦνται εἰς ἔργον τόσον ἐξευτελιστικόν; Ἡ πτώσις τῆς χιόνας, οἱ σεισμοὶ τῆς γῆς, πληροῦσιν ἀπαύστως τὸν λάκκον τοῦτον, τὸν ὅποιον κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου σὰς δύναται οἷος δῆποτε ἄνθρωπος νὰ ἀνορύξῃ ἐν βραχεῖ. Φρονῶ ὅτι ὁ καιρὸς πρέπει νὰ δαπανᾷται κάπως καλλίτερον.

— Τέκνον, ἀπήντησεν ὁ ἱερεὺς, ἐμπήξας εἰς τὸ ἔδαφος τὴν ἀξίνην του. Θεὸς ἐπὶ τῆς λαβῆς αὐτῆς τὰς χεῖρας καὶ στηρίζας ἐπ' αὐτῶν μετὰ σοβαρότητος τὸν πώγωνα· βεβαίως θὰ εἴχετε δίκαιον, ἂν ὁ σκοπὸς τοῦ ἔργου μου τούτου, ἦτο τόσον ἐπιπόλαιος. Μάθετε ὅμως, ὅτι ἄλλως σκεπτόμενος ὁ ἔνδοξος ἡμῶν ἱδρυτῆς διέταξε τὴν καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐργασίαν ταύτην. Εἶναι ἀληθές, ὅτι οἱ ἐν τῇ ἡμέτερᾳ μονῇ κοινὸβιοι παραμελοῦσι σήμερον τὴν τοιαύτην ἐργασίαν, καὶ σχεδὸν εἰμαι μόνος ἐγὼ ὁ ἐκτελῶν αὐτήν. Ἄς σκέπτεται ὁ ἄνθρωπος ὅτι τὸ σῶμά του θὰ ἀποτελέσῃ δύο ἢ τρεῖς βῶλους γῆς καὶ ἀπειρον ἀριθμὸν σκωλήκων, καὶ τὰ ἀμεί-

λικτα πάθη, ἂν μὴ σιγήσωσιν ὄλως, θὰ λυσοῦσιν ἡσσαν ἀνοικτιρμόνως ἐν τῇ ψυχῇ του. Ὡς ἐκ τοῦ ὀργανισμοῦ ἡμῶν, ἔχομεν ἀνάγκην ἡδονῶν καὶ ἀποφεύγομεν ἐντρομοί, οὐ μόνον τὰς θλίψεις, ἀλλὰ καὶ τὸν κόπον. Φαντάσθητε νῦν ἂν, ὁ νοῦς ἡμῶν θὰ προσηλοῦτο προθύμως εἰς τὴν σκέψιν τοῦ θανάτου, ὅστις εἶναι ἡ ὑπερτάτη τῶν θλίψεων. Ὡς ἐκ τούτου, εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξαναγκάζωμεν αὐτὸν διὰ τινος συναισθήματος. Ὁ καιρὸς πράγματι θὰ ἐδαπανᾷτο καλλίτερον ἐν τινι μεγάλῳ ἔργῳ. Ἄλλ' αἱ περιστάσεις, καθ' ἃς δύναται τις νὰ πράξῃ μέγαρα παρουσιάζονται σπανίως, οὐδέ μοι, καὶ λίαν σπανίως μάλιστα. Ἐν τούτοις, περιμένοντες αὐτάς, εἰς τί ὠφελιμώτερον εἶναι δυνατὸν ν' ἀσχολούμεθα ἢ εἰς ὅ,τι ἀποκαλύπτει τὸ ἀσθενές τῆς φύσεώς μας, γνωρίζον ἡμῖν ταυτοχρόνως ὅτι πᾶσαι αἱ καταστάσεις ἐξισοῦνται ἐπὶ τῆς πλάστιγγος τοῦ θανάτου καὶ ὅτι ἴσως χῶμα ἐντελέστερον ἀποτελεῖται ἐκ τῶν μελῶν τοῦ ἀνθρώπου, τὰ ὅποια εἶναι εὐρωστα ὡς ἐκ τῆς διηνεκοῦς ἐργασίας καὶ ὑγιῆ ὡς ἐκ τῆς ἐγκρατείας τῶν φαγητῶν, ἢ ἐκ τῶν νουσηπότων μελῶν τοῦ ζήσαντος ἐν τρυφλότητι; Τέκνον μου, δὲν εἶναι ἀνωφελές ν' ἂν ἀνοίγῃ τις τὴν γῆν, ἐν τῇ ὅποιᾳ θὰ ταφῶμεν.

— Τὸ κατ' ἐμέ, πιστεύω μᾶλλον ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐπαναλαμβάνων καθ' ἑκάστην τὴν ἐργασίαν ταύτην, συνειθίζει βαθμηδόν, καὶ ὁ φόβος του εἶναι καί μετὰ ταῦτα, οἷος ἦτο καὶ πρὶν ἡ ἀρχίσῃ τὴν ἐργασίαν. Ἄλλὰ, πάτερ μου, τί εἶναι ἡ ζωὴ ὅπως ἀπαιτοῦνται τόσαι προπαρασκευαὶ διὰ τὸ τέλος τῆς; ἂν ὁ ἄνθρωπος, εἴτε ἐξ ἀνίας, εἴτε ἐκ λύπης, εἴτε ἐξ ἄλλου τινὸς αἰτίου, θελήσῃ νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν ζωὴν του φονευόμενος καὶ ἄνευ πολλῶν σκέψεων ἐμπήξῃ τὸ ἐγχειρίδιον ἐν τῇ καρδίᾳ του... τότε, κατὰ τὴν μεταξὺ τοῦ τραύματος καὶ τοῦ θανάτου στιγμὴν, θὰ σκεφθῆ ὅτι ἡ πράξις του ἦτο ἐκουσία, ἀποτέλεσμα τῆς ἰδίας αὐτοῦ βουλήσεως, καὶ θὰ χερῆ κολακευόμενος ὅτι ἔχει τὴν δύναμιν νὰ καταστρέψῃ αὐτὸς ἑαυτόν. Σκεπτόμενος δέ τις ἐπὶ τούτου, πείθεται ὅτι εἶναι ἀναγκαῖα, ἀπελπιστικῶς ἀφρευκτος, ἢ τῆς ὑπερτάτης εὐσταθείας προσπάθειᾳ, ὅπως ἐπισπέυσῃ τις τὸν θάνατον κατὰ τινὰς στιγμάς. Πάντα δὲ ἀνάγονται εἰς χαμέρπειαν, καὶ ἀθλιότητα καὶ δειλίαν. Ἄς μὴ σκεπτῶμεθα, πρὸς Θεοῦ! περὶ θανάτου, διότι οὗτος εἶναι μεγίστη θλίψις· ἂν ἦναι ἀνάγκη, ἄς αὐτοκτονοῦμεν, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ σκεπτῶμεθα περὶ τούτου.

— Ἄ! ἀνέκραξεν ὁ ἱερεὺς, πλήξας διὰ τῆς χειρός τὸ μέτωπον. Μοὶ ἀποκαλύπτεις φοβερόν μυστήριον...

Ἴσως τὸ ἔργον μου τοῦτο, τὸ ὅποιον ἄχρι τοῦδε ἐνόμιζον ὅτι προήρχετο ἐκ ψυχικοῦ σθένους, δὲν εἶναι ἢ φόρος, τὸν ὅποιον ἡ ἡλικία, ἐξασθενίζουσα τὸ πνεῦμά μου, μὲ ἀναγκάζει νὰ πληρώσω εἰς τὴν ἀδυναμίαν! Ἄλλοτε εἶχον μάθῃ ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὄλως ἡλίθιος, ἀλλὰ τὸ

πονηρὸν πνεῦμα μὲ κατέλαβε καὶ ἡ ὑπερηφανία μὲ ἐξηπάτησε κολακεύουσά με ὅτι τὸ ἔργον μου ἦτο μεγάλθυμον... καὶ ὅμως δὲν φοβοῦμαι τὸν θάνατον.

— Οὐδ' ἐγώ. Ἀπεναντίας τὸν ζιτῶ, ὡς κεκρυμμένον θησαυρόν, καὶ δὲν εὐρίσκω αὐτόν. Τὸν ἐπιθυμῶ, ὡς ἀμοιβὴν τῆς ζωῆς, καὶ μὲ ἀποφεύγῃ. Διατί ἐν μέσῳ τῆς πολυμόχθου ζωῆς νὰ μὴ ὑπάρχῃ καὶ τόπος τῆς ἀναπαύσεως; Διατί ἐν μέσῳ τούτου ἄλγους νὰ μὴ ὑπάρχῃ καὶ ἄσυλόν τι εἰρήνης;

Ὁ ἱερεὺς ἐσιώπα. Ὁ Ρογήρος ἔστη ἐπὶ μακρὸν σκεπτικός. Στραφεὶς εἶδε περὶ ἑαυτὸν ἄκραν ἐρημίαν ἠκουσε μακαρίαν σιγῆν,¹ διακοπτομένην μόνον ὑπὸ τῆς φρικιάσεως τῶν μεμακρυσμένων δένδρων, ἢ ὑπὸ τῆς φωνῆς τοῦ πλάνητος κορυδαλοῦ, ὅστις περιγράφων ταχύτητα καμπύλην διήρχετο διὰ τοῦ κοιμητηρίου. Τὸ αἷμα αὐτοῦ, ὡσεὶ δροσισθέν, ἔρρεεν ἡρεμώτερον εἰς τὰς φλέβας του. Ὁ σφιγμὸς του ἐκτύπα ἀσθενῶς, ἡ πνοή του ἦτο μᾶλλον ἐλευθέρα.

— Ὡ! ἐδῶ εἶναι ἡ ἀληθὴς εἰρήνη... εἶπε στεναζάς.

Ὁ ἱερεὺς ἐσιώπα.

— Αἱ, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ Ρογήρος... ἂν παρὰ τὸ θυσιαστήριον τοῦ Κυρίου δὲν ἔφθανεν ἡ φωνὴ τῆς ἐκδικήσεως... ἂν τὰ ἄσματα τοῦ Θεοῦ ἀπεδίωκον τῶν ἀκοῶν μου τὴν φωνὴν ἐκείνην... ἂν αἱ σκιαὶ τῶν νεκρῶν δὲν εἰσῆρχοντο ἐν τῷ ἁγίῳ βήματι...

— Δὲν εἰσέρχονται βεβαίως, ἂν σὺ δὲν τὰς φέρῃς.

— Ἐγώ;... ἂν κατέφευγον ὑπὸ τὴν γῆν ἵνα μὴ καταδιώκωμαι.

— Διέπραξες ἔγκλημα;

— Ὁχι.

— Θὰ διαπράξῃς;

— Ναί.

— Καὶ τί ζητεῖς παρὰ τοῦ Κυρίου;

— Νὰ μὲ σώσῃ ἀπὸ τῆς δυνάμεως ἐκείνης, ἢ ὅποια μὲ ὠθεῖ εἰς τὸ ἔγκλημα.

— Ποία δύναμις;... Χριστιανέ, εἰπέ φέλω, καὶ θὰ θελήσῃς.

— Ἄ, πάτερ, πάτερ!... δὲν πιστεύετε... ἀλλ' ἐγὼ εἶμαι καταδικασμένος νὰ ἀκούω νυχθημερόν τὴν φωνὴν τοῦ προδοθέντος πατρός μου.

— Τί ζητεῖ;

— Ἐν ἔγκλημα.

— Πέραν τούτου, εἶπεν ὁ ἱερεὺς, δεικνύων τὸν τάφον, δὲν ὑπάρχει ἢ συγχώρησις μόνον· αὐτά, τὰ ὅποια μοὶ λέγεις, εἶναι πλάνη τοῦ πνεύματός σου, τὸ ὅποιον εἶναι διατεθειμένον εἰς τὸ κακούργημα.

— Καὶ ἂν ἦναι τοῦτο, δύναται ὁ οἶκος τοῦ Θεοῦ νὰ μὲ ἰατρεύσῃ;

— Δύναται.

— Πάτερ, γίνομαι μοναχός.

— Διότι ἐκεῖ ὑπάρχει σιωπὴ, εἶπεν ὁ γέρον, δεικνύων διὰ τοῦ νεύματος τὴν μονὴν, πιστεύεις ὅτι ὑπάρχει καὶ διὰ πάντας εἰρήνη;... Ἄγνοεῖς, ὅτι καὶ ἡ ἀπελπισία εἶναι ἄφρωνος; ἄγνοεῖς ὅτι τὰ δάκρυα

1. Δὲν ἠθέλησα νὰ μεταβάλλω τὴν φράσιν ταύτην τοῦ συγγραφέως, καίπερ λίαν τομηρᾶν.

στεριεύουν, ἀλλ' ὄχι καὶ ἡ προκαλοῦσα αὐτὰ θλίψις; ... Ἡ φλιά τῆς μονῆς δὲν εἶναι τεῖχος δυνάμενον νὰ σὲ προστατεύσῃ κατὰ τῶν παθῶν τοῦ κόσμου... "Ἄν φέρῃς αὐτὰ ἐκεῖ, θὰ τὰ εὕρῃς... "Ἄν φέρῃς ἐκεῖ τὸ ἐγκλημα, θὰ εὕρῃς τὰς τύψεις τοῦ συνειδήτου... "Ἄν φέρῃς τὸν πόθον αὐτοῦ, θὰ εὕρῃς τὴν ἀγωνίαν. Ὑπῆρξαν τινές, οἱ ὅποιοι ἀπατηθέντες ἐκ τῶν φαινομένων, ἡμᾶλλον ἔχοντες μεγίστην πεποιθήσιν εἰς τὸν περίβολον τοῦτον, καταβεβλημένοι ὑπὸ τινος συμφορᾶς, ἐξωργισμένοι, ἀλλ' οὐχὶ καὶ κεκορησμένοι τῶν ἐγκοσμιῶν, περιεβλήθησαν τὸ ἔνδυμα τοῦ τάγματός μας ἀλλὰ δὲν ἐνεφορήθησαν καὶ τοῦ πνεύματός του. Δὲν ἐβράδυνον δὲ αἱ ἀπληστία νὰ ἀφυπνισθῶσιν ἐν αὐτοῖς σφοδρότεροι εἰπερ ποτε ἄλλοτε. Ἐξερρητιζόμενοι μάλιστα ἐκ τοῦ δυσχεροῦς τῆς ἀπολαύσεως, ἢ ἀπὸ ἀσθενειῶν, ἐγένοντο κακοῦργοι. ἢ ἀπέθανον καταβρωθέντες ὑπὸ τῆς λύσεως. Οὐδεὶς ὅμως αὐτῶν ἔσωσε τὴν ψυχὴν του. Ἐν τῇ σιωπῇ τῶν τοίχων ἐκείνων, κρύπτονται αἱ πράξεις τοῦ ἐγκλήματος. Πρόσεξε ἂν θέλῃς νὰ ἦσαι εὐτυχής, πρέπει νὰ ἀποβάλῃς πάντα πόθον δόξης, πᾶν μῖσος, πάντα ἔρωτα. Θὰ ἦσαι ὡς νεκρός, ὡς μηδέποτε γεννηθείς. Αἱ ἀρεταὶ σου θὰ διέλθωσιν ἀγνωστοί. Θὰ νομίζῃς ματαιότητα τὰς ἐπευφημίας τοῦ κόσμου, τὸ στέμμα τῆς σοφίας καὶ τῆς ἰσχύος... Ἐν δὲ μόνον πραγματικόν, τὸ χῶμα, τὸ ὅποῖον θὰ σὲ καλύψῃ. Θὰ ἀποθάνῃς ἀγνωστος, περιφρονημένος, ὡς σταγῶν βροχῆς πίπτουσα ἐν τῷ ὠκεανῷ.

— Πάτερ, μὴ με ἀποθήτε ἀπὸ τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ.

— Ἐγὼ σὲ ἀποθῶ! ὦ! ἂν ἡ κεφαλὴ μου ἠδύνατο νὰ σοὶ χρησιμεύσῃ ἀντὶ κλίμακος, ὅπως ἀναβῆς εἰς τὴν χαρὰν τῶν οὐρανῶν, θὰ ἔθετον αὐτὴν μυριάκις ἐπὶ τοῦ χῶματος, εὐχαριστῶν τὴν αἰωνίαν σοφίαν ὅτι προώρισεν εἰς αὐτὴν τόσον ὑψηλὴν τύχην· ἀλλὰ καὶ ἐγὼ εἶμαι ἁμαρτωλός, καὶ δὲν μοῦ ἐδόθη ἡ χάρις νὰ λαμβάνω τὰς ψυχὰς ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τῆς ἀπολείας καὶ νὰ φέρω αὐτὰς εἰς τὸν παράδεισον. ὄχι, δὲν μοῦ ἐδόθη ἡ χάρις αὕτη. Ποῖος ἠξέουρει, μὴ παρακινῶν σε νὰ ἀσπασθῆς τὸν μοναχικὸν βίον, σὲ ἀπολέσω. Δύναται νὰ ἀπολεσθῇ μοναχός, ἐκεῖνος, ὁ ὅποιος θὰ ἐσώζετο ἰσπότης... Οὐδεὶς δὲ πρέπει νὰ πράττῃ τι, πρὶν ἢ σκεφθῇ καλῶς.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθη ὁ κώδων τῆς μονῆς ἠχῶν βραδέως καὶ πενθίμως. Ὁ ἱερεὺς, ἄρας τοὺς ὀφθαλμούς εἰς τὸν οὐρανόν, προσηυχῆθη θερμῶς.

— Συγχώρησον, Κύριε, τὴν ψυχὴν τοῦ πτωχοῦ μοναχοῦ Αἰγιδίου.

Εἶτα στραφεὶς πρὸς τὸν Ρογήρον, εἶπεν:

— Ἀκουσον, υἱέ μου, ὁ κώδων ἐκεῖνος ἀναγγέλλει ἡμῖν ὅτι ψυχὴ τις ἐτοιμάζεται ν' ἀπέλθῃ. Πτωχὲ Αἰγιδίε! ... Δὲν παρήλθον ὀκτὼ μῆνες, ἀπὸ ἐφόρεσε τὸ ράσον τοῦ μοναχοῦ, καὶ τόσον ἐβασάνισεν ἑαυτὸν διὰ τῶν νηστειῶν καὶ τῶν μαστιγώσεων, ὥστε δὲν ἠδυνήθη ν' ἀνθέξῃ. Ὑπῆρξε βεβαίως μέγας ἁμαρτωλός· ἀλλὰ

ἡ εὐσπλαγχνία τοῦ Θεοῦ εἶναι μεγαλειτέρα τοῦ ἐγκλήματος, καὶ βεβαίως ἡ ψυχὴ ἐκεῖνη ἐσώθη. Εὐρον αὐτόν, ὡς καὶ σέ, ἐν τῇ ὁδῷ καὶ τὸν ᾠδήγησα εἰς τὴν μονὴν· ἀλλ' ἡ ὄψις του, ἡ φωνὴ του, οἱ λόγοι του, διέφερον λίαν τῶν ἰδικῶν σου. Τώρα ἀποθνήσκει. Ποῖος εἶναι ὁ μοναχός Αἰγιδίος; Οὐδεὶς ἠξέουρει. Οὐδεὶς θρηνεῖ ἐπὶ τῷ θανάτῳ του. Ἀπὸ τῆς λάμψεως τοῦ βλέμματός σου, ἐννοῶ ὅτι δὲν δύνασαι νὰ ὑποφέρῃς τὴν τοιαύτην λήθην. Οἱ ὀφθαλμοὶ ἐκδηλοῦσι πάθος ἐκρηγνύμενον, καὶ τὸ ὅποῖον οὐδεμία ἰσχύς δύναται νὰ χαλιναγωγῆσῃ. Ἄν καταστείλῃς αὐτὸ, θὰ συντρίψῃς τὴν καρδίαν σου. Δὲν ἠξέουρω ποῦ θὰ σὲ ὠθήσῃ· ἀλλ' εἶμαι βέβαιος ὅτι, ἂν τώρα ἐγίνεσο μοναχός, θὰ ἦτο τὸ αὐτὸ ὡσανεὶ ἐρίπτεσο εἰς τὴν κόλασιν πρὸ τοῦ καιροῦ. Εἰρήνη σοι.

— Ἀνοικτίρμων! ἔλεγεν ὁ Ρογήρος· μοὶ εὐχεται εἰρήνην καὶ δὲν τείνει τὴν χεῖρα, ὅπως με βοηθήσῃ. Με ἀποθεῖ ἀπὸ τοῦ τόπου, εἰς τὸν ὅποῖον θέλω νὰ καταφύγω ὅπως σωθῶ, λέγων μοι, ὅτι αὕτη δὲν εἶναι ἡ ὁδός, καὶ δὲν μοὶ δεικνύει ἄλλην. Θεὲ παντοδύναμε! Ρίψε ἐπὶ τέλους ἔν βλέμμα ἐπὶ τοῦ πλάσματός σου... Ἄς ὑπάγω νὰ γονυπετήσω πρὸ τοῦ βωμοῦ του. Θὰ τὸν ἱκετεύσω. Θὰ πράξω πᾶν ὅ,τι εἰς ἀνθρώπον εἶναι δυνατόν, ὅπως ἐπὶ τέλους με ἀκούσῃ καὶ μοὶ ἀπαντήσῃ.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἠκολούθησεν ἀποφασιστικῶς τὸν ἱερέα. Φθάσας εἰς μικρὰν τινα θύραν, ᾤθησεν αὐτὴν καὶ εἰσῆλθε διὰ τινος διαδρόμου εἰς ἰσόγειον αἴθουσαν, εἰς τὴν ἄκραν τῆς ὁποίας ἦτο κλίμαξ. Ἀνῆλθε τὴν κλίμακα ταύτην καὶ εὐρέθη εἰς τὸν πρῶτον ὄροφον. Ἀπὸ δὲ ἐπὶ πολὺ περιεπλανήθη ἐκεῖ ζητῶν μοναχόν τινα, ὅπως ὀδηγήσῃ αὐτόν εἰς τὸν ναόν, εὐρέθη ἀπέναντι θύρας, ὅπισθεν τῆς ὁποίας ἤκουσε ψιθυρισμὸν ἀνθρώπου δεομένου ὑπὲρ νεκροῦ. Ἀνοίξας τὴν θύραν ἐκείνην, ἔστη ἐπὶ τῆς φλιάς.

Ὁ δῶν ἠλιος, βυθισμένος ἐν πυκνῷ σκότει, ἐχρωμάτιζε δι' ἐρυθροῦ — ὁμοίου πρὸς αἶμα — χρώματος νέφος τι πλανώμενον ἀνά τὸν οὐρανόν, ἀπὸ δὲ τοῦ νέφους ἐκείνου ἀντηνακλᾶτο φοβερόν ἐπὶ τῶν διαφόρων ἀντικειμένων τὸ ἐρυθρόν φῶς, ὅπερ εἰσερχόμενον διὰ μικροῦ παραθύρου ἐφώτιζε τὸ πρόσωπον καὶ μέρος τοῦ στήθους ἀνθρώπου θνήσκοντος.

Οὗτος, εἶτε διότι ἡ ἀσθένεια δὲν ἐπέτρεπεν αὐτῷ νὰ μένῃ κατακεκλιμένος, εἶτε ἕνεκα ἄλλου λόγου, ἐκάθητο ἔχων ἐστηριγμένα τὰ νῶτα ἐπὶ διπλωμένου στρώματος.

Μία τῶν χειρῶν του ἐξερχομένη τῶν σινδόνων τῆς κλίνης ἔμενεν ἀκίνητος. Κατὰ τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων ἰόχρους, καὶ κατὰ τὸ λοιπὸν λευκή, ἐφαίνετο ἤδη νεκρά.

Ἡ ἑτέρα ἐκρύπτετο ὑπὸ τὰς σινδόνας. Ἐπὶ τοῦ στρώματος, ἀριστερᾶ, ἦτο ἐσταυρωμένος· ἀλλ' ὁ ἀποθνήσκων εἶχε τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην δεξιᾶ, ὡσεὶ ἀπέφυγε τὴν θέαν του.

Ἐνίοτε ἤνοιγε τοὺς ὀφθαλμούς. Ὅτε

μὲν καλυπτομένους ὑπὸ μολυβδοχρόου νέφους, ὅτε δὲ στίλβοντας ὡς ὕαλος, ἀλλ' ἀσταθεῖς καὶ ἐπ' οὐδενὸς σημείου προσηλουμένους.

Θὰ ἐνόμιζε τις ὅτι οὐδὲν ἔβλεπεν, ὡς οἱ προσβεβλημένοι ὑπὸ ἀμαυρώσεως.

Ἡ κόμη του ἐπιπτεν ὀπισθεν τῶν ὠτων, ἐπὶ δὲ τοῦ μετώπου του ἐφαίνετο τὸ κράτος τοῦ θανάτου.

Ἐκ τῶν συνεσφιγμένων χειλέων του, ἔρρεε ἀφρὸς πελιδνός, πίπτων ἐπὶ τῆς γενειάδος του Ὁ λαϊμὸς αὐτοῦ ἐμηνύετο, ἐλεπτύνετο καὶ μετὰ φοβερὰν ἀγωνίαν ἐξηνάγκαζε τὸ στόμα ν' ἀνοιχθῇ ὅσον ἠδύνατο καὶ νὰ ἐκφέρῃ ἀσθενῆ, ἀσθενέστατον στεναγμόν. Τὰ λοιπὰ τῆς σκηνῆς ἦσαν βεβυθισμένα ἐντὸς σκότους. Ἐν τῷ σκότει, τὸ καλύπτον τοὺς πόδας του ἐπιτραχείλιον· ἐν τῷ σκότει, ὁ παρὰ τὴν κλίνην γονυπετῶν καὶ προσευχόμενος ἱερεὺς.

Ὁ Ρογήρος εἰσῆλθεν ἀσφρητί. Ἄλλὰ διατί καὶ αὐτὸς ὠχρίασε; Διατί οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας του ἐξησθένησαν; Ἐτρεξεν, ἔκλινε τὸ πρόσωπόν του ἐπὶ τὸ τοῦ ψυχορραγοῦντος καὶ ἀνέκραξεν:

— Ὑψιστε Θεέ! Ὁ Ροβέρτος!

Αἱ αἰσθήσεις τοῦ θνήσκοντος εἶχον χαλαρωθῆ, ὅθεν καὶ ἤκουσε δυσαρέστως τὴν κραυγὴν ἐκείνην. Ἦγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ παρετήρησεν ἀτενῶς τὸν ἰσπότην. Αἴφνης τὸ αἷμά του ἤρξατο κυκλοφοροῦν ταχύτατα καθ' ἄπαν τὸ σῶμά του. Αἱ τρίχες αὐτοῦ ἀνωρθώθησαν. Ἦρξισε δὲ νὰ τρέμῃ τόσον πολὺ, ὥστε ἡ κλίνη ἐσειετο ὅλη, καὶ ἔρρηξε φοβερὰν ὠρυγὴν, εἰπὼν:

— Ὁ προδοθεὶς! ὁ προδοθεὶς! Πάτερ, μὴ ἠπατήσατε. Διατί μοῦ εἶπετε ὅτι ὁ Θεὸς με ἐσυγχώρησε; Δὲν βλέπετε ὅτι συντρίβει τοὺς λίθους τῶν μνημάτων καὶ ἀποστέλλει τοὺς νεκροὺς νὰ πληρώσωσιν ἀπελπισίας τὴν ἀγωνίαν μου;

Ὁ ἱερεὺς, ὅστις, γονυπετὴς παρὰ τὴν ἄκραν τῆς κλίνης προσόυχετο ὑπὲρ τῆς ψυχῆς τοῦ ψυχορραγοῦντος, ἐξεπλάγη ἀκούσας αὐτόν νὰ κραυγαζῇ τόσον ἰσχυρῶς καὶ ἔδραμεν ἵνα τὸν παρηγορήσῃ, λέγων:

— Εἶναι πλάνη τοῦ δαίμονος. Προσηλώσατε τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς εἰκόνας τοῦ Σωτῆρος.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ

[Συνέχεια]

— Καὶ τίνα ἀγαπᾶς; ἠρώτησεν ὁ Πέτρος ἀφηρημένος.

— Ἀ! φίλε μου, τὴν θυγατέρα ἑνὸς ὄν γνωρίζεις, διότι εἶναι ἐκ τῶν οἰκείων τοῦ κόμητος Καναλέλ. Εἰς ἀγριόχοιρος! βώνα-

σος! ταῦρος, ὃν σκαῖον καὶ ἄξεστον, ὅστις δὲν μὲ ὑποφέρει, ἀφ' ἧς τῷ ἀπηθύονα τὸν λόγον, καὶ οὕτως ἀγαπῶ τὴν θυγατέρα τόσον, ὥστε μὲνῶ ἄσιτος καὶ ἄποτος. Ἐλθέ νὰ γευματίσωμεν καὶ συγχρόνως θὰ σοὶ διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν.

— Πρόκειται ἀναμφιρρήτως περὶ τοῦ συνταγματάρχου Μερλώ.

— Τὸν ἐμάντευσας. Ἄλλως τε καὶ δὲν εἶναι δυσχερὲς νὰ τὸν ἀναγνωρίσῃ τις. Εἶναι μόνος τοῦ εἶδους του! Πῶς σοὶ φαίνεται, νὰ κατέχη τις λαμπρὰν κοινωνικὴν θέσιν, νὰ ἔχη, ὡς λέγουν, ἀσφαλίση τὸ μέλλον του, νὰ εἶναι εἰς ἕκ τῶν κελῶν γαμβρῶν τῶν παρισινῶν ἀστῶν, καὶ νὰ πέσῃ εἰς τὰς χεῖρας τοιοῦτου πενθεροῦ! Ὅχι ἦτο βδελυρὸν εἰς ἐμὲ νὰ ἐνοχοποιήσω τὴν ἀρετὴν τῆς μακκρίτιδος πενθερᾶς μου, διότι τούτου μὴ ὄντος θὰ ἐπίστευον, ὅτι ὁ συνταγματάρχης δὲν εἶναι ὁ πατὴρ τῆς κόρης του! Ἄχι! εἶμαι δυστυχῆς, βλέπεις, Σεβερὰκ!... Ὅχι μοὶ ἀποποιήθῃ τὴν χεῖρά της ἐκ πνεύματος ἀντιλογίας, ὁ ἀκκνήχοιρος αὐτός... Ἄλλ' ἀπεφάσισα ἐγὼ... οὐδέμιαν δὲ δυνάμει θὰ μὲ ἀνταρτίσῃ... Ὅχι ὑποστῶ ὄχι τὰς προσβολὰς του καὶ θὰ τὸν ἀφοπλίσω διὰ τῆς ὑπομονῆς μου! Αὕτη φέρει ὠραῖον ὄνομα! Ὀνομάζεται Μαγδαληνή!... Ἐλθέ νὰ γευματίσωμεν θὰ σοὶ ὁμιλήσω περὶ αὐτῆς!...

Καὶ ὥθῶν τὸν Σεβερὰκ ἐν τῇ ἀμάξει, ὁ Φροσσάρ, ἐξημμένος ὑπ' ἐνθουσιασμοῦ, ἐκραζε τῷ ἀμαξήλατῃ:

— Εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Madeleine.

Ἡ συνάντησις τοῦ Φροσσάρ ὑπῆρξεν εὐτοχεστάτη διὰ τὸν Πέτρον· ἀπέσπασεν αὐτὸν ἐκ τῶν ἀπελπιστικῶν σκέψεων του καὶ ἠνάγκασε νὰ ἐπανεέλθῃ ἐν τῇ ὁδῷ τοῦ συνήθους βίου του. Καθῆσας ἐν τινι τραπέζῃ τοῦ ἐστιατορίου ἠκροῶτο μετ' ἐνδιαφέροντος τῆς ἐμπιστευτικῆς ὁμιλίας τοῦ συντρόφου του. Ἐφαγεν εὐχαρίστως, ἐκείνος, ὅστις πρὸ τινῶν ὠρῶν, ἔβλεπεν ὡς μόνην σωτηρίαν τὸν τάφον. Ἠναγκάσθη ν' ἀκούσῃ τοῦ Φροσσάρ καὶ ν' ἀποκρίνηται αὐτῷ.

Ἡ ἀένναος κίνησις τοῦ ὑπηρετοῦ, ὅστις εἰσῆρχετο καὶ ἐξῆρχετο φέρων παροψίδα, βραδίζων μὲ σπεύδοντα βήματα καὶ σιγηλός, ἔχων τὸ μάκτρον ὑπὸ μάλης μετὰ μονοτόνου πειθαρχίας καὶ ἐπισήμου ἀξιοπρεπείας, τὸν ἀπησχόλησεν. Ὀλίγα δὲ ποτήρια οἴνου Sauterne, ἅτινα ἔπιε μὴ προσέχων, κατέστησαν αὐτὸν σκεπτικώτερον, ἀκούοντα μὲν ἀορίστως τοῦ Φροσσάρ, διαμένοντα δὲ ὡς ἐν πλήρει νάρκῃ, ἀκίνητον.

— Ὁ ἀγνός, ὁ ἅγιος ἔρωσ εἶναι τὸ ὀνειρόν μου, ἔλεγεν ὁ Φροσσάρ λίαν συγκινημένος, ναι! εἶναι τὸ ὄνειρόν μου! Καὶ μόνον ἐν τῷ γάμῳ εὐρίσκει τις τὴν εὐδαιμονίαν ταύτην. Κατὰ διαβόλου τὰ καταβρωτικὰ πάθη καὶ αἱ κινδυνώδεις περιπέτειαι! Εἶμαι συμβολαιογράφος. Ἐχω ἀνάγκην ἡσυχίας, ἀναπαύσεως καὶ τέκνων! Ὡ! τέκνων!

Καὶ δι' ὀφθαλμοῦ πλήρους ἐκστάσεως, ὁ εὐσχαρὸς Φροσσάρ ἀφῆκε πρὸς τὴν ὁρο-

φὴν τὸν καπνὸν σιγάρου, ὅπερ πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἀνάψῃ.

— Ὅχι συζευχθῆς καὶ σὺ μίαν τῶν ἡμερῶν αὐτῶν, ἐπανελάβε καὶ οὕτω θ' ἀποτελέσωμεν ἀξιόλογον κοινωνίαν· αἱ γυναῖκες μας θὰ βλέπωνται. Ἡ Μαγδαληνὴ πρέπει νὰ ἔχη φίλας, λοιπὸν συζεύγνυσαι μίαν ἐξ αὐτῶν... Διάβολε! τὴν ἀνεθυμήθην, ἡ ὑπόθεσις σου εἶναι τετελεσμένη... Τὴν δεσποινίδα Δεσυνή, τὴν ἀνεψιᾶν τοῦ στρατηγού... Αὕτη, φίλε μου, ἔχει κολοσσιαίαν περιουσίαν... Σὺ δὲν εἶσαι πλούσιος, εἶναι ἀληθές, ἀλλ' ὁ υἱὸς τοῦ στρατηγού Σεβερὰκ, δύναται νὰ ἔχη ἀξιώσεις ἐπὶ πάσης γυναικός! Ἐπειτα ὁ κόμης, ὅστις σὲ ἀγαπᾷ τόσον...

Ἐπαύσατο. Ὁ Σεβερὰκ ἐγένετο κάτωχος. Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κανκλέλ, κατελήφθη αὐθις ὑπὸ τῆς φρίκης τῆς θέσεώς του. Ὁ ὑπὸ τοῦ Φροσσάρ ὀνομασθεὶς κόμης, ἐνεφρνίζετο αὐτῷ ἀπειλητικός.

— Τέλος πάντων τί ἔχεις; ἠρώτησεν ὁ νέος συμβολαιογράφος. Μὴ εἶσαι κκοδιάρθετος; Σὺ ἔχεις τὴν αὐτὴν ὄψιν οἶκον ὅτε πρὸ ὀλίγου σοὶ συνήντησα εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ δάσους τῆς Boulogne.

— Εἶνε τρομερὸν ψῦχος, ἐνταῦθα, εἶπεν ὁ Σεβερὰκ ἐγειρόμενος.

— Πράγματι, ἄς ἀπέλωμεν, εἶπεν ὁ Φροσσάρ.

Ἐλαβε τὸν πῖλόν του καὶ θεωρήσας τὸ ὠρολόγιόν του,

— Αἶ, εἶνε ἡδὴ ἡ δεκάτη καὶ ἡμίσεια. Πῶς διέρχεται ὁ χρόνος διὰ τῶν φλυαριῶν. Εἶσαι διὰ τὴν οἰκίαν; θὰ σὲ συνοδεύσω;... Ἀπ' ἐκεῖ θὰ ὑπάγω καὶ ἐγώ.

Ἐλαβε τὸν βραχίονα τοῦ Σεβερὰκ καὶ σύρων τὸ βῆμα, ὥστε λυπούμενος ὅτι χωρίζεται τοῦ πολυτίμου τούτου φίλου ὅστις ἤκουεν αὐτοῦ χωρὶς νὰ τὸν διακόψῃ, τὸν ὠδήγησε μέχρι τῆς ὁδοῦ τῶν Πυραμίδων. Ὁ Πέτρος κατὰ κόπος ἀνῆλθεν εἰς τὸ οἰκημῆμα του, κατεκλίθη καὶ ἐκοιμήθη μέχρι τῆς ὀγδόης πρωϊνῆς.

Τὸ πῶς ἐπλημύρει τὸ δωμάτιόν του ὅτε ἀνέψξε τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐξεπλάγη δὲ ὅτι ἠγέρθη ἡσυχος. Ἠγνός, ὅτι αἱ σφοδρὰ συγκινήσεις παράγουσι, παρὰ τοῖς νέοις, τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα, ὅπερ οἱ μέγιστοι κάματοι, καὶ ὅτι ἡ ψυχὴ μόνη εὐρίσκει ἀνεξαντλήτους δυνάμεις ὅπως ἀντέχη.

Ἐν τῇ ἐγέρσει ὁ Πέτρος ἐπανεῦρε τὴν θαρραλέαν ἀπόφασιν τῆς προτεραίας. Ἀπεφάσισε ν' ἀποδημήσῃ ὅπως θέσῃ μετὰ τῆς Σάρρας καὶ αὐτοῦ φραγμὸν ἀνυπέρβλητον.

Ἐγραψε δύο λέξεις τῷ στρατηγῷ λέγων αὐτῷ ὅτι ἠναγκάσθη νὰ ὑπάγῃ παρὰ τῇ πασχούσῃ μητρί του. Καὶ ἐν τῇ προσφιλεῖ οἰκίᾳ τῆς μητρὸς του, παρὰ τῇ ἀξιολόγῃ ταύτῃ γυναικί, ἐν τῇ εἰρήνῃ τῆς σιγηλῆς ἐξοχῆς ἤθελεν ἀναμείνει ὅπως ὁ χρόνος ἐπενέγκῃ τὴν μεταβολὴν ἣν ἐπόθει.

Ἡ τοίμασε τὸ μαρσύπιόν του, ἔθηκεν ἐπὶ τῆς ἐστίας τὴν διὰ τὸν κόμητα προωρισμένην ἐπιστολήν, ὅπως δοθῆ ὑπὸ τοῦ στρατιώτου θεράποντός του.

Ἦν ἡ δεκάτη. Ἠνέωξε τὸ παράθυρον καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ κλινητῆρος, μετὰ τινα στιγμὴν ἠγέρθη, δὲν ἠδύνατο νὰ μένῃ ἐν θέσει. Ἐβάδισε κατὰ μήκος καὶ κατὰ πλάτος, ἐν τῷ μικρῷ δωματίῳ τῷ χρησιμεύοντι ὡς ἀναγνωστήριον, ἀλλ' ὁ ἐν αὐτῷ χώρῳ ἐφαίνετο αὐτῷ στενός, ἐνδομύχως δ' ἠσθάνετο ταραχὴν, καὶ ἐσκέφθη νὰ μεταβῆ κατ' εὐθείαν εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν, ὅπου θὰ διήρχετο τὸν καιρὸν προγευματίων καὶ ἄπαξ ἀναχωρήσας, ἐνόμιζεν ὅτι θὰ ἐπανεῦρε τὴν ἐλευθερίαν τοῦ πνεύματός του. Ἐλαβε τὸν πῖλόν του, τὸ μαρσύπιόν του, καὶ ἠτοιμάζετο ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν τοῦ ἀντιθαλάμου ὅτε ἤκουσε νὰ κρούσῃν.

Ὁ ἤχος οὗτος τοῦ κωδωνίσκου ἔκρουσεν εὐθὺ ἐν τῇ καρδίᾳ του. Ἦτο ἀκριβῶς ἡ ὥρα, καθ' ἣν ὁ στρατηγὸς εἶχεν ἔλθει τὴν προτεραίαν. Ὁ Πέτρος ἔτρεμεν ἀναπολῶν ὅτι θ' ἀντιμετωπισθῆ μετὰ τοῦ γέροντος.

Ἀρτίτε τὸν πῖλόν του, ἔθηκε τὸ μαρσύπιον εἰς γωνίαν τινα καὶ ἐπὶ τινα λεπτὰ ἔστη μὲ τρέμοντας πόδας ἐπὶ τοῦ δαπέδου, διστάζων, ἐρωτῶν ἑαυτὸν ἂν ὤφειλε ν' ἀνοίξῃ ἢ νὰ μείνῃ ἀκίνητος καὶ σιγηλός ὅπως πιστευθῆ ὅτι εἶχεν ἐξέλθει.

Ὁ κωδωνίσκος ἤχησεν ἐκ νέου, καὶ χεῖρ ἀποφασιστικὴ ἔκρουσε πολλάκις ἐπὶ τοῦ ξύλου τῆς θύρας, ὅπως ἐπισπεύσῃ τὴν ἔλευσιν ἐκείνου ὃν ἐκάλου. Τέλος ἀπεφάσισε ν' ἀνοίξῃ.

ᾠπισθοχώρησε παράυτα. Γυνὴ μελανεῖμων καὶ διὰ παχέος πέπλου κεκαλυμμένον ἔχουσα τὸ πρόσωπον, ἦτο ἐνώπιόν του. Εἰσῆλθε ζωηρῶς, ἀπωθούσα αὐτὸν σχεδὸν μέχρι τῆς αἰθούσης, κατόπιν ἐστήριξε τὴν κεχειριδωμένην χεῖρά της ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδου τοῦ κλινητῆρος, καὶ θλίβουσα διὰ τῆς ἄλλης τοὺς παλμούς της καρδίας της, ἔμεινεν ὀρθαί, μόλις ἀναπνεύουσα.

Ὁ Πέτρος ἐκπληκτος τὴν θεώρει μακρόθεν, μὴ τολμῶν νὰ ποιήσῃ κίνημά τι.

Ἀεγνώρισεν, ἅμα τῇ πρώτῃ στιγμῇ, τὴν Σάρραν. Ἄλλ' ἡ παρουσία τῆς νεαρᾶς γυναικός ἦτο τόσῳ ἀπροσδόκητος ὥστε ἤθελε νὰ ἀμφιβάλλῃ, λέγων ἐν ἑαυτῷ. Εἶναι ἀπάτη· θὰ ἐξαφανισθῆ ἀδύνατον νὰ εἶναι ἐκείνη.

Πῶς ἡ γυνὴ ἐκείνη τοῦ ὑψηλοῦ κόσμου, ἡ αἰδήμων, ἡ φοβουμένη νὰ ἐξέλθῃ μόνη τῆς οἰκίας της ἠδύνατο νὰ ἔλθῃ τὴν πρώτῃν παρ' αὐτῷ, ἐν τῷ οἰκηματί· νέου ἀγάμου;

Ἐβάδισεν οἰνοὶ μηχανικῶς παρασυρόμενος πρὸς αὐτήν.

Αὕτη ἀρτίτε τὸν πέπλον της καὶ ἐνεφνίσθη ἡ ἀπαστράπτουσα ἐκ λευκότητος μορφή της Σάρρας, ἐμψυχουμένη ὑπὸ τῆς συγκινήσεως καὶ φωτιζομένη ὑπὸ τῶν πυριφλεγθόντων ὀφθαλμῶν της. Ἐκάθησεν ἐν τινι κλινητῇ θεῖσα τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τοῦ ἐκ ξύλου γλυπτοῦ βραχίονος, θεωρούσα ἀτενῶς τὸν Πέτρον.

— Κυρία, καθικετεύω ὑμᾶς, ἀνέκραξεν ὁ νεανίας καταθεροβημένος, διότι ἔτρεμε δι' αὐτήν, εἰς τὴν ἀπροσύννη ἣν διεπράξατε ἐλθοῦσα ἐνταῦθα, μὴ προσθέσητε

τὴν ἀσυνεσίαν τοῦ νὰ μείνητε οὐτ' ἐπὶ μίαν στιγμὴν. Ἀποχωρήσατε. Ἐὰν ἐχνητε νὰ μοὶ ὀμιλήσητε ἔρχομαι ἐγὼ παρ' ὑμῖν σήμερον. Θέλω πράξει ὅ,τι ἀρέσκει ὑμῖν. Ἄλλὰ πρὸς Θεοῦ, ἀπομακρυνθήτε. Ἐάν τις ἄς συνήντησε !...

Ἡ Σάρρα ἔσεισε βραδέως τὴν κεφαλὴν.

— Μὴ φοβεῖσθε ὑπὸ τὸν πέπλον τοῦτον, εἶναι ἀδύνατον νὰ δικρινῆ τις τοὺς χαρακτῆρας τοῦ προσώπου, καὶ μὲ τὸ ἐνδύμα τοῦτο δὲν δύναται ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν φωνὴν τῆς γυναικὸς. Ἄλλως τε, οὐδένα ἀπῆντησα, ἔλαβον δὲ ὅλας τὰς προφυλάξεις μου. Ἡ ἀμαξία μου ἀναμένει πρὸ τῆς Saint-Roch διηλθὼν τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἐξῆλθον διὰ παραπλεύρου τινὸς θύρας. Ὡστε ἔχομεν ὀλίγας στιγμὰς εἰς τὴν διάθεσίν μας...

Οἱ λόγοι οὗτοι «εἰς τὴν διάθεσίν μας» ἐπληξάν βαρέως τὰ ὦτα τοῦ Σεβεράκ. Ἐορίσεν βλέμμα ἱκετευτικὸν ἐπὶ τῆς Σάρρας οὕσης γαληνίου καὶ μειδιώσης.

— Ἡ οἰκία ἄς εἶναι χαριστάτη, εἶπε, χωρὶς νὰ ἐγερθῇ ἡ ὄραία Ἄγγλις ἐπιθεωροῦσα λεπτομερῶς τὸ ἐν φῶ εὐρίσκετο δωμάτιον.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἔστησαν ἐπὶ ἀνθρωπίνης κεφαλῆς ἐν μέλαινι πλαϊσίῳ τεθειμένης. Ἡ μορφή αὐτῆς ἦτο μελαγχροῦς, μὲ λεπτοὺς χαρακτῆρας, ὕψος ἀρήϊον, καὶ ὀφθαλμοὺς ἐκφραστικωτάτους. Διετέλεσεν ἐπὶ πολὺ θεωροῦσα αὐτήν, εἶτα στραφεῖσα πρὸς τὸν Πέτρον:

— Εἶναι ὁ πατήρ ἄς ; εἶπε διὰ φωνῆς συγκεκλιμένης.

Δάκρυα ἀνέβλυσαν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Σεβεράκ, ὅστις ποιήσας ἀπελπιστικὴν τινα κίνησιν, ἀπεκρίνατο:

— Ὁ πατήρ μου, μάλιστα, ὁ φίλος, ὁ ἀδελφὸς τῶν ὄπλων τοῦ συζύγου ἄς.

Ἡ Σάρρα ὠχρίασε καὶ ἠγέρθη. Ὁ Πέτρος, νομίζων ὅτι συνεκίνησεν αὐτήν, ἐπανάλαβε προσελθὼν ὡς ἰκέτης:

— Ἐξορκίζω ὑμᾶς, ἀπέλθετε. Μοὶ λέγετε ὅτι οὐδένα διατρέχετε κίνδυνον, ἔστω. Ἄλλ' ὅπερ πράττετε εἶναι κακόν, καὶ θά ἤμην ἀνάξιος ἐάν δὲν τὸ ἔλεγον ὑμῖν. Ἀναχωρήσατε...

— Ὅχι, εἶπεν ἡ Σάρρα μετὰ σταθερότητας.

Καὶ μετὰ σιωπτικοῦ μειδίσματος, δεικνύουσα τὸ παρὰ τοῦ Πέτρον εἰς τινα γωνίαν τεθὲν μαρσῦπιον.

— Φαίνεται μάλιστα ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ ἔλθω. . . καθότι παρασκευάζεσθε νὰ πράξητε ὑμεῖς αὐτό, ὅ,τι μοὶ συμβουλευέτε μετὰ τόσῃς ζήσεως. . .

Ἔστω. Τὸ βλέμμα τῆς εἶχε ριφθῇ ἐπὶ τῆς διὰ τὸν κόμητα προωρισμένης ἐπιστολής. Διὰ μίαν εὐρέθη εἰς τὴν ἐστίαν, ἀνέγνω τὴν ἐπιγραφὴν, ἀπεσφράγισε τὸν φάκελλον καὶ ἤρξατο ν' ἀναγινώσκῃ.

— Δὲν ἠπατώμην, εἶπε μετὰ πικρίας, ὅτε ὑπῴπτευον ὅτι θὰ προσβαινέτε εἰς παράτολμὸν τινα ἀπόφασιν. . . Ἡ ἀσθένεια τῆς μητρός ἄς, ἀφορμή ! Ἡθῆλετε ν' ἀναχωρήσητε, ἰδοὺ τὸ πᾶν.

Προσῆλθεν αὐτῷ, καλύπτουσα διὰ τοῦ βλέμματός της.

— Ἐγὼ δέ ; ἠρώτησε.

Ὁ Πέτρος ἐστέναξεν, εἶτα διὰ φωνῆς μόλις ἀκουομένης:

— Ὑμεῖς ; εἶπε. Ἄλλ' ὑμεῖς γινώσκετε καλῶς ὅτι ἡ θέσις, ἐν ἧ διαμαχομέθα, μόνην μίαν ἐξοδὸν δύναται νὰ ἔχη τὸν αἰώνιον χωρισμὸν. Ἀμφότεροι ὑπῆρξαμεν θύματα ἀνεξηγήτου εἰμαρμένης. Διατελῶ εἰσέτι διαλογιζόμενος πῶς ἠδυνήθη νὰ διαπραγῇ τὸ ἔγκλημα δι' ὅπερ ὀφείλομεν νὰ αἰσχυνώμεθα. Ἄ ! θὰ τιμωρήσω ἐμαυτὸν διὰ τοῦτο, πιστεύσατέ το, καθότι φρικῶ δι' ὅ,τι ἔπραξα. Ἄλλ' ἐγὼ, τοῦλάχιστον, εἶμαι μόνος· ἐμαυτὸν μόνον ἠνάγκασα εἰς τὸ ἔγκλημα, καὶ δύναμαι νὰ συλλάβω ἀπέλπιδα ἀπόφασιν χωρὶς νὰ πατάξω ἄθῶον τινὰ, ἐνφῶ ὑμεῖς, ὑμεῖς εἴσθε γυνὴ συνεζευγμένη μετ' ἀνδρός, ἀγαθοῦ, ἐντίμου, ἱππότου, μὴ ὄντος ἀξίου νὰ ὑποφέρῃ. Μία λέξις ἀφρόνως λεχθεῖσα, ἐν βλέμμα αἴφνης συλληφθῆν, δύναται νὰ τῷ ἀποκαλύψῃ τὴν ἀτιμίαν ! Ὡ ! τὸ πᾶν μᾶλλον ἀπολεσθῆτω ἢ τοῦτο νὰ συμβῇ ! Ἀγαπῶ, σέβω αὐτόν. Προὔτιμον διὰ θυσίας τῆς ὑπάρξέως μου νὰ μὴ προξενήσω αὐτῷλύπην τινὰ, καὶ ἡδηπροσέβαλα αὐτὸν τόσον σκληρῶς, ὥστε ἂπαν τὸ αἷμά μου δὲν δύναται ν' ἀποπλύνῃ τὴν εἰς τὴν τιμὴν του προσαφθεῖσαν κηλίδα.

Καὶ ἡ μορφή τοῦ νεανίου, καταταραχθέντος ἡδη, προέδιδε τὴν φρικωδεστέραν ἀγωνίαν. Ἐμαίνετο καθ' ἑαυτοῦ συνάπτων τὰς χεῖρας ἐν λυσσαλέῳ παροξυσμῷ. Ἡ φυσικὴ θλίψις ἦν ἡσθάνετο ἐφαίνετο ἀνακούφισις τῆς ἠθικῆς θλίψεως του. Ἐξήκολούθησε:

— Ἀησμονήσατε μίαν στιγμὴν παραφροσύνης, ἀποδιώξατε τὴν φρικαλέαν ἐκείνην ὄραν τῆς ἀναμνήσεώς ἄς: Ρίψατε τὰ πάντα ἐπ' ἐμοῦ, καταστήσατέ με ἐν τῇ ἰδέᾳ ἄς ὑπεύθυνον παντός ὅπερ συνέβη· καταφρονήσατέ με, καταράσθητέ μου. Δὲν ἐπιθυμῶ παρ' ὑμῶν ἢ τὴν ὀργὴν καὶ τὸ μίσός ἄς. Τούτου καὶ μόνου εἰμὶ ἀξίος. Αἰτῶ παρ' ὑμῶν τοῦτο γονυκλινῆς. Ἔστὲ ἀπαθής, ἡρεμος, μειδιῶσα, ἀπατατε ἐκ καθήκοντος, ὡς ἄλλαι ἀπατώσιν ἐξ ἀτιμίας. Ζήσατε ὡς τὸ πρῖν παρὰ τῷ ἀνδρὶ ὅστις ἀγαπᾷ ὑμᾶς. Ἀσφαλίσατε τὴν ἡσυχίαν του. Εἴθε οὐδέποτε οὐδὲν ὑποπεύοι, καὶ ἔστω εὐτυχία του ἡ ἐξαγόρασις τοῦ σφάλματος ὑμῶν.

Ἡ Σάρρα, ἀκίνητος, ἠκροάσατο τοῦ Πέτρον, κατατρώγουσα αὐτόν διὰ τοῦ βλέμματος. Ἡ καρδία τῆς ἐσκήρτα εἰς ἕκαστον λόγον του. Δὲν ἦτο πλέον ὁ αὐστηρὸς καὶ ψυχρὸς Σεβεράκ. Τὸν ἠγάπησεν ἡδη ἑκατοντάκις πλείοτερον, βλέπουσα αὐτόν, τόσῳ ὑπερήφανον, τόσῳ παράφρονον. Καὶ ὁ Πέτρος ἀντὶ νὰ μειώσῃ διὰ τῶν πυρετωδῶν λόγων του τὸ πρὸς αὐτὸν πάθος τῆς Σάρρας ἠῤῥησεν αὐτὸ ὑπερμέτρως.

— Μὲ καθικετεύετε νὰ λησμονήσω, εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνή. Τίς λέγει ὑμῖν ὅτι τὸ ἐπιθυμῶ ; Μὲ αἰτεῖτε νὰ ἄς μισήσω. Τίς λέγει ὑμῖν ὅτι δύναμαι ; Μὲ αἰτεῖτε νὰ ἄς μισήσω. Τίς λέγει ὑμῖν ὅτι δύναμαι ; Ν' ἀποστρέψω τὸ πρόσωπόν μου ἐσσεὶ ἀφ'

ὡμῶν, ὅτε ἐξηγεῖρατε τὴν καρδίαν μου, ἢ ἐνόμιζον ἀνίκανον νὰ πάλλῃ ; Οὐχί ! Μὴ πιστεύσητε ὅτι δύναμαι πρὸς τοῦτο. Ὁ Θεὸς γινώσκει ὅτι τὰ πάντα μετήλθον, ἐπὶ πολὺν χρόνον, ὅπως ἄς ἀπομακρύνω ἀπ' ἐμοῦ. Ὡσεὶ εἶχον μαντεύσῃ οἶαν ἐπίδρασιν θὰ εἶχετε ἐπ' ἐμοῦ, ἀπεστρεφόμεν ὑμᾶς ἄκρως, ἐκολακευόμεν μάλιστα πιστεύουσα ὅτι ἐβδελυσσόμεν ὑμᾶς. Πλὴν φεῦ ! τὸ τοιοῦτον οὐδὲν ἄλλο ἦτο ἢ ἔρω εἰζωργισμένος μὴ δυνάμενος νὰ διαχυθῇ ἐλευθέρως. Μὲ εἶχετε κυριεῖση παρὰ τὴν θέλησίν μου. Ἡκολούθηον ὑμῖν διὰ τοῦ βλέμματος, διὰ τῆς σκέψεως, καὶ ἠχθόμεν βλέπουσα ὑμᾶς τόσῳ ἀδιάφορον καὶ ψυχρὸν. Ὅσakis ἐτύγχανον εὐκαιρίας νὰ ἄς βλάψω, ἐδραττόμην αὐτῆς, τὸ γινώσκετε. Καὶ ὅτε αὕτη δὲν παρυσιάζετο, ἐφεύρισκον τοιαύτην. Ἡγωνίζόμεν νὰ ἐγείρω φραγμοὺς μεταξὺ ὑμῶν καὶ ἐμοῦ. Πλὴν μεθ' ὅλα ταῦτα ἠγάπων ὑμᾶς παρὰ τὴν θέλησίν μου, καὶ εἰς ἑκάστην τοιαύτην ἰδιοτροπίαν μου, ἐβλεπον ἀναστατουμένην τὴν ὑπερηφάνειάν μου. Ὡ ! τὸ ἡσθάνθη ὅτι ἠγάπων ὑμᾶς, ἧλπισα δὲ ὅτι καὶ ὑμεῖς με ἀγαπάτε, ὅτε ἐρρίφθητε μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τοῦ αὐθάδους ἐκείνου μαρκησίου ἐν Ρώμῃ. Οἴας δὲ βασιάνους ὑπέστην ὅτε εἶδον ὅτι μετὰ τὴν μονομαχίαν ἐκείνην, ἐπιθυμεῖτε νὰ μὴ πιστεύω ὅτι διεκυβεύσατε τὴν ζωὴν ὑμῶν ὅπως με προστατεύσητε. Τότε, τὸ φίλτρον μετετρέπη εἰς μῖσος, ἐπεβουλευόμεν ὑμᾶς ἐπὶ τῇ περιφρονητικῇ ψυχρότητί ἄς καὶ λίαν ἐπόθουν νὰ ταπεινώσω τὴν ἀλαζόνα ὀφρὺν ἄς. Ἄλλ' ἠγάπων ὑμᾶς πάντοτε ! Πέτρε, δὲν ἤθελον νὰ ἄς ἴδω εἰς τὴν οἰκίαν μου, ὁ κόμης με ἠνάγκασε νὰ ἄς δεχθῶ, καὶ ὄθησεν ἀμφοτέρους ἡμᾶς πρὸ τοῦ κινδύνου ὑπεκῴψαμεν. Αἶ ! καὶ τίς ἤθελε σωθῇ ;

— Τιμωτέροι ἡμῶν ἄλλοι, εἶπε τραχέως ὁ Σεβεράκ.

Καὶ κατηφής, ἀποστρέφων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπ' αὐτῆς ἔμενε καθήμενος καὶ ὀμιλῶν περὶ φρικαλέων δυστυχιῶν. Ἡ Σάρρα παρ' αὐτῷ, διὰ τῶν ὠραίων ἀνευ χειρῶν χειρῶν της, ἔπαιζε μετὰ κορσικοῦ τομωτάτου ἐγχειριδίου ἐν ἐβενίῳ ἐπαργύρῳ θήκῃ, ὅπερ ἔλαβεν ἐκ τῆς τραπέζης.

Ὁ Πέτρος, ἐν μανιώδει κινήσει, ἠγέρθη, καὶ ἀποσπᾶσας ἐκ τῶν χειρῶν αὐτῆς τὸ ὄπλον, ὅπερ ἔστρεψε μετὰ τῶν δακτύλων της,

— Τί ἀπλούστατον πρᾶγμα τοῦ ν' ἀποθάνῃ τις οὕτω, δι' ἐνὸς μόνου πράγματος, ἀνέκραξε με ὀφθαλμοὺς πλανωμένους.

Καὶ διηύθυνε τὴν ὄξειν αἰχμὴν πρὸς τὸ στήθος του. Ἡ Σάρρα οὐδμίαν ἐποίησε κίνησιν ὅπως τὸν ἀναχαιτίσῃ, ἀλλὰ προχωρήσασα πρὸς αὐτόν πλήρης πόθου τοῦ συμμετασχεῖν τῆς τύχης αὐτοῦ,

— Ἔστω, εἶπε. Τότε ὅμως θ' ἀποθῶνωμεν ἀμφότεροι.

Ὁ Πέτρος ἐρρίψε μακρὰν αὐτοῦ τὸ ἐγχειρίδιον τόσον βιαίως, ὥστε ἡ λεπίς ἐθράυσθη ἐπὶ τοῦ δαπέδου.

— Νὰ μὴ ἔχω λοιπὸν τὸ δικίωμα

ούτε μετά θάνατον να είμαι μόνος ; εἶπε μετ' ἀποθαρρύνσεως.

— "Οχι, εἶπεν ἡ Σάρρα ἀξιοπρεπῶς, μοὶ ἀνήκετε, καὶ ἀγαπῶ ὑμᾶς πολὺ, ὥστε δὲν συναινῶ εἰς τὸν χωρισμὸν ὑμῶν, ἕστω καὶ ἐν τῷ τάφῳ.

Ἐγένετο σκεπτική.

— Παρατηρήσατε ἐν τούτοις οἷα παράδοξος ἀσυνέπεια εἶναι ἡ ὑμετέρα ἔξηκολούθησε. Μὲ καθικετεύετε ὅπως φεισθῶ τῆς ἡσυχίας τοῦ συζύγου μου, καὶ πράττετε πᾶν ὃ, τι δύνασθε νὰ τὴν ταράξητε. Βαίνετε εἰς τὰ ἄκρα μετὰ ζωηρότητος ὅπως παραλόγου. Σκέπτεσθε κατ' ἀρχᾶς ν' ἀναχωρήσητε. Ποίαν σπουδαιότεραν αἰτίαν ὑπονοεῖς δύνασθε νὰ παράσχητε τῷ κόμητι ; Κατόπιν, ἐν παραφορᾷ φρενητιασεως, θέλετε νὰ φονευθῆτε. Ἀντι λοιπὸν νὰ μοὶ ὀμιλήτε περὶ φρονήσεως, ὡς ἐπράττετε προηγουμένως, ἔπρεπε νὰ μὲ αἰτήση συμβουλᾶς.

— Εἶσαθε, βλέπω, ἀρκούντως ἐπιδεξία καὶ ἐχέφρων, εἶπεν ὁ Πέτρος πικρῶς, γινώσκετε δὲ πάντοτε νὰ σταθμιζήτε καλῶς.

— Ζητεῖτε νὰ μὲ προσβάλητε, ἀλλὰ παρ' ὑμῶν τὰ πάντα δύναμαι νὰ υποφέρω, ἐπανελάβην ἡ Σάρρα, ἄλλως τε ἔχετε δικαίον, ἀγωνίζομαι νὰ σταθμιζῶ καλῶς ὅπως κατορθώσω ν' ἀσφαλίσω τὴν ὑμετέρα ἀταραξίαν καὶ τὴν χαράν μου. Ναί ! ἔνεκα τοῦ πρὸς ὑμᾶς ἔρωτός μου εἶμαι ἐπιδεξία καὶ ἐχέφρων. Μὴ ταράττεσθε. Δὲν εἶμαι λίαν ἀπαιτητική. Νὰ βλέπω ὑμᾶς μόνον, ν' ἀκούω τῆς φωνῆς σας, νὰ γινώσκω ὅτι δὲν εἶσθε μακρὰν, καὶ ὅτι δύναμαι νὰ εὐρίσκωμαι ἐνίοτε ἀπέναντι ὑμῶν, τοῦτο εἶναι τὸ μόνον, ὅπερ ποθῶ. Ὁ ἔρωτός μου θὰ εἶναι σιγηλὸς καὶ ἡ εὐδαιμονία μου κεκρυμμένη. Εἶναι λοιπὸν τοῦτο τὸσον ἀλγεινόν, τόσῳ ἐγκληματικόν ; Καὶ τίς θὰ τὸ γινώσκει ;

— Ἡμεῖς ! ἀνέκραξεν ὁ Πέτρος. Ἡ αἰδώς ὑμῶν εἶναι λοιπὸν ὅπως ἐξωτερική, καὶ θὰ ἠσθάνεσθε αἰσχύνῃ μόνον πρὸ τῶν ἄλλων ; Ἀλλὰ νὰ ἐρυθρίξαι τις δι' ἑαυτὸν, πρὸ τῶν ἰδίων του ὀμμάτων, νὰ ἐκτιμᾶται παρὰ τῶν ἄλλων, ἐκτὸς παρ' ἑαυτοῦ, δὲν εἶναι ἡ χειρίστη τῶν τιμηριῶν. Τέλος, ἐπειδὴ τὸ σφάλμα ἔστω καλῶς κεκρυμμένον, ἔστω μᾶλλον συγγνωστόν ; Ὁ εἶμαι ἄγνωστος κλέπτης, ἰδοὺ τὸ πᾶν, ἀλλὰ μῆπως παύω τοῦ κλέπτειν ; Ἀνήκετε εἰς ἐκεῖνον οὐ φέρετε τὸ ὄνομα.

Ἡ Σάρρα ἠρυθρίασέν πως.

— Φέρω τὸ ὄνομά του, εἶναι ἀληθές... Ἄλλ' ὅσον ὅτι τῷ ἀνήκω...

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας, ἀκτὶς ἐφώτισε τὸν φρικαλέον ζόφον, ἐνθ' διεμάχετο ὁ Σεβεράκ. Ἐπίστευσεν εἰς δυνατὴν τινα ἐλάφρυνσιν τοῦ σφάλματός του. Τὸ πρόσωπόν του προὐδωκε τόσῳ προφανῶς τὴν ἀνακούφισιν τῆς τετραωμένης καρδίας του, ὥστε ἡ Σάρρα ὡς ἔμπειρος στρατηγὸς μαντεύουσα τὴν ἀκριβῆ στιγμήν, καθ' ἣν πρέπει νὰ προσβάλλῃ προησθάνθη τὴν νίκην.

— Ἡ δύνατο νὰ ἐλπίζῃ ὅτι θὰ εἶχεν ἐν ἐμοὶ ἄλλο τι ἢ θυγατέρα ; προσέθηκε.

— Ἦρατο ὑμῶν ὅμως ; εἶπεν ὁ Σεβεράκ ἀναλαβὼν ἐκ τῶν ἀμφιβολιῶν του.

— Οἱ ἄνδρες δὲν ποιοῦσι πολλὰς παραχωρήσεις ὅταν εἶναι ἐρωτόληπτοι ; ἀπεκρίνατο μετὰ φιλαρσεκειᾶς. Ἡμῖν ἐλευθερία, πλουσία, εὐδαιμών, δὲν ἤμην πλέον κόρη, ἤμην εἰκοσιεξ ἐτῶν. . . Ἐὰν ὁ κόμης δὲν ἐκάμπετο ὑπὸ τῆς ιδιοτροπίας μου ἠδυναμὴν νὰ τὸν ἀπωθήσω.

— Ἄ ! καὶ διατί συνεζύχθητε αὐτόν ; ἐτονθόρυσεν ὁ Πέτρος.

Ἡ Σάρρα ἐπήδησε πλησίον του καὶ λαβὼν τὴν χεῖρά του, ἦν ἐσφιγγεν εἰς τὰς ἰδίας,

— Τίς οἶδε τί ἐνυπάρχει ἐν τῷ βάθει τῆς γυναικειᾶς καρδίας ; εἶπε δι' αἰνιγματικῆς ὕφους. Ἴσως ἴνα δυνηθῶ νὰ προσοικειωθῶ ὑμᾶς στενότερον.

Ἡδὴ ὁ Πέτρος δὲν συνεζήτηε πλέον. Τὸ τῆς Σάρρας θέλητρον ἐνῆργει ἄνευ ἀντιστάσεως. Ἡ ἡδεῖα αὐτῆς φωνὴ εἶχε ναρκῶσιν τὴν θέλησιν ἐκεῖνου, ὃν ἤθελε νὰ κατακτήσει. Ἐκυψε πρὸς αὐτόν, καὶ τῷ ὤμῳ ἤδη χαμηλοφώνως εἰς τὸ οὖς, μεθύουσα αὐτὸν διὰ τοῦ γοητευτικῆς ἀρώματός της, θερμαίνουσα αὐτόν διὰ τῆς ἠδυπαθοῦς θερμότητός της, περιβάλλουσα αὐτόν διὰ τῆς μαγικῆς χροῦτός της.

Καὶ ὁ Πέτρος ἔτοιμος ἦδη ὦν νὰ ἐμπλακῇ εἰς τὰς πλεκτάνας ταύτας, ἐσυνθηκολόγηε μετὰ τῆς συνειδήσεώς του.

Ἡ τιμιότης κατεδικάσθη εἰς σιγὴν ὑπὸ τῆς ἀπολαύσεως. Ὁ αἰσθητικὸς ἔρωτός, ἐξαφθεὶς ὑπὸ τῆς ἐπαφῆς τοῦ προκλητικῆς τούτου πλάσματος, ἤρξατο καίων τὸ αἷμα καὶ συνταράττων τὸ λογικὸν του. Αὕτη δέ, ἀπληστος νὰ νικήσῃ τὰς ἀντιστάσεις, ἄς συνήνητησεν ἀνέπτυσεν ἅπασαν τὴν ἰσχύን τῶν θελητῶν της. Κατῶρθωσε νὰ περιπτύχθῃ αὐτὸν σφιγκτὰ ἐν ταῖς ἀγκάλαις αὐτῆς.

Τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ὤμου βολούσα, τὴν δὲ χρυσόξανθον κόμην παρὰ τὰ χεῖλη του θέισα, ἐτονθόρυσεν δι' ἠδυπαθοῦς φωνῆς, ἥτις διήρχετο ὡς πνοὴ διὰ τοῦ τραχήλου τοῦ Πέτρου.

— Ναί, σὲ ἠγάπησα πάντοτε. Πρὸ τοῦ νὰ σὲ γνωρίσω, σὲ ἀνέμενον καὶ οὐδεὶς ἠδυνήθη νὰ μοὶ ἀρέσῃ. Ἀφ' ἧς τὸ πρῶτον σὲ εἶδον, μὲ κατέκτησας παρὰ τὴν θέλησίν μου ν' ἀντισταθῶ, κατέλαβες τὸν νοῦν μου, ἐπλήρωσας τὴν καρδίαν μου. Σὲ ἠγάπων ἐν ὄνειροις. Ἐν αὐτοῖς δὲν μοὶ ἀντίστασο ἦσθε ἀγαθός. Οἱ ὀφθαλμοὶ σου εἶχον τρυφερὰ βλέμματα, τὰ δὲ χεῖλη σου μαλακὰ φιλήματα. Ἄ ! ἦτο μῆθη ἐκεῖνη ! ἔκτασις ! Πλὴν φεῦ ! ἐν ἐξεγέρσει, σ' ἐπανεύρισκον ζοφερόν καὶ ψυχρόν. Ἄχ ! τί ὑπέφερον, καὶ πρέπει νὰ λησμονήσω, λέγεις ; Τὰ θελξικάρδια ἐκεῖνα ὄνειρα, μὴ δὲν θέλεις ν' ἀποθῶσι πραγματικότης ; Μὴ θὰ μ' ἀποθῶσι πάντοτε ; Μὴ θὰ μ' ἀποδιώξῃς τῶν ἀγκαλιῶν σου ; Ὄ ! ποῖαν ἠδονὴν αἰσθάνομαι νῦν, παρὰ τὴν καρδίαν σου ;... Τήρησόν με, σὲ παρακαλῶ ποῖησόν με ὅτι θέλεις, ἀρκεῖ νὰ εἶμαι ἰδικὴ σου... Σὲ λατρεύω ! Δὲν θὰ μὲ ἀγαπήσης λοιπὸν ;

Καί, τακεῖς ὑπὸ τῆς ζεούσης τῆς Σάρρας πνοῆς, δηχθεὶς τὴν καρδίαν ὑπὸ μαγικῶν πειρασμῶν, μαγευθεὶς, νικηθεὶς,

ὁ Πέτρος δὲν ἔσχε πλέον τὴν ἰσχύν ν' ἀποκριθῇ. « Οὐχί ».

[Ἐπειτα συνέχευται].

I. Π. ΓΕΩΡΓΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΞΕΛΟΘΗ, ΕΞΕΛΟΘΗ, ΕΞΕΛΟΘΗ
ΠΛΟΥΣΙΟΝ
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΩΤΑΤΟΝ, ΚΟΜΨΟΝ, ΕΥΘΗΜΟΝ, ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟΝ
ΩΣ ΠΑΝΤΟΤΕ
Κ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ
ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ
ΤΟΥ 1891 ΕΤΟΥΣ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ
ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΚΑΙ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ
(ΕΤΟΣ 7)

Σύγκειται ἐκ 480 πυκνῶν σελίδων, καλλιτεχνικωτάτων, εἰς ἀεὶ κινεῖται ἐν σμικρῇ ἢ φιλολογικῇ καὶ κοινωνικῇ φυσιογνωμίᾳ τοῦ ἔτους. — Κοσμεῖται δι' 60 λαμπρῶν εἰκόπων φωτοτυπιῶν, ἐπίτηδες κατασκευασθένων ἐν Λειψία καὶ Παρισίοις. — Περιέχει ὑπερὶ τὰ 100 ἄρθρα καὶ διατριβάς, ἀρίστης ἐκλογῆς, ἥτοι : διηγήματα, ἠθογραφίας, ποιήσεις, ἱστορικὰς καὶ ἐπιστημονικὰς διατριβάς, καλλιτεχνικὰς μελέτας, δραμάτια, διαλογὰς, χαρακτῆρας, κοινωνικὰς σελίδας ἐκ τοῦ συγχρόνου βίου, φιλολογικὰ παίγνια, λεπτὰς καὶ φαιδρὰς σατύρας ἐπικαιροῦς, ἐπιγράμματα, σκαλαθύματα, γραμμικά, βιογραφικὰ σημεῖώσεις, ἀνέκδοτα, γελοιογραφικὰ παραστάσεις, κλπ. κλπ. — Συνεργεῖται ὑπερποῦς 80, πάντες σχεδὸν οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς ἐν Ἑλλάδι συγχρόνου λογοτεχνίας. — Περιέχει δ' ἐπὶ πλέον καὶ

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΗΝ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΝ τοῦ 1891 ἥτοι λαμπρὰς προσωπογραφίας καὶ βιογραφίας σχετικὰς τῶν διαπρεπεστέρων ἐν τῇ πολιτείᾳ, τῇ ἐπιστήμῃ καὶ τοῖς γράμμασι συγχρότων ἑλλήνων.

Εἰς τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ κ. Σκόκου συγκεντρῶνται ὅλη ἡ χάρις καὶ ἡ σπουθηρίζουσα εὐφυΐα τῆς συγχρόνου φιλολογικῆς παραγωγῆς. Οἱ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ Ἕλληνας, διερχόμενοι τὰς 450 χαριστάτας σελίδας τοῦ «Ἡμερολογίου» τοῦ κ. Σκόκου, ἀνευρίσκουσιν ἐν σμικρῇ τὴν φιλολογικὴν καὶ κοινωνικὴν φυσιογνωμίαν τοῦ ἔτους.

ΤΙΜΑΤΑΙ

Διὰ τοῦ : ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ :

Χαρτόδετον φρ. 4 — Χρυσόδετον φρ. 8.

Διὰ τὰς ἐπαρχίας :

Χαρτόδετον φρ. 3,50. — Χρυσόδετον φρ. 4,50

Ἡ Διευθυνσις τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων χάριν τῶν ἀπανταχοῦ ἀναγνωστῶν της ἀναδεικνύεται νὰ ἀποστέλλῃ ἀσφαλῶς καὶ ταχέως τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ κ. Σκόκου, εἰς πάντα ἐμβάζοντα πρὸς αὐτὴν τὸ ἀντίτιμον.

ΚΟΜΨΟΤΑΤΟΙ

ΚΑΙ

ΕΥΘΗΜΟΤΑΤΟΙ

ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ

Εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τῆς «ΚΟΡΙΝΘΗΣ»

Ὄδος Προαστείου ἀρ. 10.